

Ple del Parlament

VII legislatura / Quart període / Dijous, 10 de març de 2005

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable

Sr. Ernest Benach i Pascual

Sessió núm. 46

Primera reunió

SESSIÓ NÚM. 46.1

La sessió s'obre a les deu del matí i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Moció de censura al president i al Govern de la Generalitat i proposta del diputat Sr. Josep Piqué i Camps com a candidat a la presidència (tram. 205-00001/07). Sr. Josep Piqué i Camps, juntament amb 14 altres diputats del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació de la Moció de censura.

El president

Comença la sessió.

Moció de censura al president i al Govern de la Generalitat i proposta del diputat Sr. Josep Piqué i Camps com a candidat a la presidència (tram. 205-00001/07)

Aquesta sessió tindrà un únic punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la Moció de censura al president i al Govern de la Generalitat i proposta del diputat senyor Josep Piqué i Camps com a candidat a la presidència. Aquest debat es regirà per la normativa establerta a l'article 121 del Reglament. Té la paraula, per presentar la Moció, l'il·lustre senyor Francesc Vendrell.

El Sr. Vendrell i Bayona

Senyor president del Parlament, senyor president de la Generalitat, senyores i senyors consellers, senyores i senyors diputats, aquest torn és, com deia el president del Parlament fa un moment, per explicar els motius que ens porten a presentar aquesta Moció de censura. El nostre Grup pensa que hi han tres motius.

En primer lloc, jo crec que el més important, però potser no, és el que, fruit d'un ple de fa quinze dies, ens porta a presentar la Moció com un instrument per tenir un ple extraordinari. I crec, senyores i senyors diputats, que, perquè la memòria és fràgil i de vegades ens oblidem de les coses, més val tornar a recordar una seqüència –lamentable– del Ple, i llegiré el *Diari de Sessions* del dia 24 de febrer del 2005.

Diu el senyor president de la Generalitat: «Sí, no, molt breument, perquè penso que, efectivament, ha tocat el moll de l'os. Vostès tenen un problema, i aquest problema es diu 3 per cent» –em salto un tros, per allò dels rumors i aquestes coses.

Diu el president del Grup Parlamentari de Convergència i Unió: «Vostè ha perdut completament els papers. Si el president de la Generalitat avui ha d'acabar aquest torn parlamentari d'aquesta manera, vostè ha perdut completament els papers. Vostè ha perdut completament els papers, senyor Maragall. Si era per això, realment es podia haver estalviat aquesta intervenció.

»Jo, li demanaria, senyor Maragall..., senyor Maragall, li demanaria..., li demanaria una cosa, i li ho dic també amb tota la modèstia i espero que amb tota la correcció i amb tot el respecte: entre vostès i nosaltres en aquests propers tres mesos hem de fer coses molt importants al servei d'aquest país, no ho obliidi.

»Per fer aquestes coses importants és molt necessari que un cert cercle de confiança entre vostès i nosaltres segueixi existint, i que aquest cercle de confiança, que no és d'amistat, però és de confiança política, d'intentar fer coses junts al servei del nostre país i de la seva gent, de la gent del Carmel i de molta altra gent, que això no és trenqui. I amb la seva última intervenció això es trenca definitivament. Vostè engega la legislatura a fer punyetes. Suposo que n'és conscient.

»I, per tant, li demano, formalment, amb modèstia i amb ple respecte, que vostè retiri aquesta última expressió i que puguem tornar a restablir aquest mínim de confiança que el nostre país necessita.»

I diu el senyor president de la Generalitat: «Honorable senyor diputat, accedeixo a la seva demanda. Però accedeixo a la seva demanda per una sola raó, perquè vostè acaba de dir una cosa molt important, que interessa més el país que tot el que ens ha dit abans. I això tan important és que Catalunya té al davant coses molt importants a fer i espero de vostè i del seu Grup que estiguin en condicions de complir efectivament la seva part de l'obligació en els mesos que vindran, en els quals es jugarà l'Estatut de Catalunya, la Constitució espanyola i bona part del nostre futur.»

Realment ens hi vam jugar el futur. Si no ho arreglem, si no som capaços d'arreglar-ho..., ens hi vam jugar el futur.

Aquest va ser el diàleg. Hauria estat possible perfectament un altre diàleg. El president del Grup Parlamentari de Convergència i Unió hauria pogut dir, per exemple: «De què em parla, senyor Maragall? Estem parlant de la inflació?, de l'IRPF?, de les balances fiscals del senyor Huguet? De què em parla, senyor Maragall?» (*Remor de veus i rialles.*) O el president de la Generalitat hauria, tranquil·lament..., no acceptar el xantatge, que ja sé que molesta que es digui, però no acceptar el xantatge que es va fer. Però es va produir el primer diàleg, i per això, en primer lloc, som avui aquí. I potser –i no vull anar més lluny– es va produir aquest primer diàleg perquè resulta que era l'únic diàleg possible.

I no parlem d'un 3 per cent, que segurament un 3 per cent, en si mateix –en si mateix–, no vol dir res. Parlem del que hi ha a sota d'aquesta expressió, del que volen dir aquesta expressió i aquest sistema que es denunciava, de conxorxa, de manera d'operar, de tapar les coses, d'oasis, que en parlarem al final. Tots, malauradament, tothom, malauradament, va entendre perfectament el que es volia dir amb el 3 per cent, i s'entén tant que, com he vist fa un moment en el *Diari de Sessions*, no es nega. Es fa xantatge en nom de Catalunya, en nom de l'Estatut, en nom de la convivència de tots. I el que és més greu, senyor president de la Generalitat: s'accepta –s'accepta.

Què volem, en presentar aquesta Moció? Ho hem dit des del primer dia; per tant, potser algunes de les crítiques són molt poc fonamentades. Nosaltres des del primer dia vàrem demanar un ple extraordinari, vàrem demanar que el Govern comparegués en aquesta cambra a explicar per què havia passat tot això; vàrem dir-ho. I també, una mica, que comparegués en aquesta cambra, evidentment, en aquell debat, per explicar moltes altres coses que d'aquí a un moment en parlarem. El Govern en va fer cas omís, i crec que legítimament hem fet ús de l'instrument complementari que ens permet tenir aquest Ple. Ningú no hauria entès que aquest Ple no es produís, ningú no hauria entès que aquest debat no es produís.

La nostra petició era, doncs, un ple extraordinari, i era un ple extraordinari per clarificar, per parlar, per entendre'ns i per debatre també, evidentment, l'acció de govern. No hi ha cap estratègia; no hi ha cap estratègia a favor de no sé qui; el Partit Popular de

Catalunya no està utilitzant cap estratègia a favor de, fins i tot, extraterrestres. Escolti'm, el que ens porta al Ple, aquí, ens ho hem fet nosaltres sols, ningú més hi ha col·laborat. O és que algú de Madrid va dissenyar el guió del diàleg que vam tenir? O és que algú de Madrid ha dissenyat tot el problema del Carmel? No pensem en estratègies, no busquem més enemics exteriors, siguem conscients que ens ho hem fet nosaltres sols, i que nosaltres sols ens n'hem de sortir i nosaltres sols n'hem de parlar. Si no, ens equivoquem.

Volem un debat, i volem un debat per clarificar. No hem demanat en cap moment una rectificació; hem demanat un aclariment, que és molt diferent. Potser al final s'haurà de rectificar o no; això és una altra història, en què jo personalment en aquest moment, en presentar la Moció, no entraré. El que sí que cal és clarificar, i clarificar per respecte; per respecte a tots els que érem aquí fa quinze dies i vam escoltar i vam viure i vam veure el que vam escoltar, viure i veure, als ciutadans de Catalunya en general, que seguien la polèmica, que seguien el Ple i que crec que encara no han sortit del seu astorament. I també per respecte als veïns del Carmel, que han vist com un problema, que és el que ens va portar aquí, ha degenerat en un altre problema, molt més important per a la convivència de tots. Hem de clarificar-ho per respectar-nos tots, hem de clarificar-ho i hem de parlar per respecte a la nostra pròpia autoestima.

Aquest és el primer aspecte que ens porta a presentar la Moció. Hi han, deia, tres aspectes; en queden dos.

El següent punt que ens porta a presentar la Moció, senyor president de la Generalitat, el resumiré amb una expressió i en farem un repàs bastant ràpid, perquè després crec que hi haurà temps d'aprofundir-hi més: el segon aspecte és un govern que no governa.

Però abans de parlar-li d'aquest aspecte, també tornant al *Diari de Sessions*, voldria llegir-li –perquè de vegades, ho torno a dir, és bo fer memòria– el començament del discurs, en el seu debat d'investidura, del parlament del president del nostre Grup Parlamentari, que diu: «També vull iniciar les meves paraules expressant el meu profund respecte pel candidat, a la legitimitat del nou govern que previsiblement sortirà d'aquest debat.»

Complim la nostra obligació en parlar de l'acció de govern, complim la nostra obligació en demanar aquest Ple. Això no és cap deslegitimació. El Govern de la Generalitat és el Govern legítim, i això no ho negarem ni ho hem negat mai, des del primer dia. Això, senyor president de la Generalitat, no és la confrontació entre dretes i esquerres de l'any 1936; tant de bo allò hagués estat això. No ens equivoquem: això és un diàleg parlamentari on el Govern ha de fer el seu paper, ha d'explicar el que fa i per què ho fa, si és que ha fet alguna cosa, i l'oposició ha de fer d'oposició; o alguns que creiem que ha d'existir oposició han de fer d'oposició. Per tant, senyor president, això no és altra cosa que democràcia, i democràcia que fem en seu parlamentària.

Voldria, li deia, fer un repàs breument de l'acció o no-acció de govern—depèn de com es miri— d'aquests últims catorze mesos. I li he dit que seria breu perquè després penso que ja s'ampliarà.

Vàrem iniciar la legislatura amb una important crisi de govern, al cap d'un mes i mig, en la qual no entraré, una important crisi de govern que durà més enllà del que era estrictament necessari. No entro en els motius de la crisi de govern; dic que vàrem iniciar la legislatura amb una important crisi de govern. Era—ho havien dit vostès en el pacte del Tinell, ho havien dit en reiterades ocasions— una legislatura important, una legislatura que havia de canviar moltes coses a Catalunya, que havíem d'avançar, que havíem de trencar amb vint-i-tres anys de govern..., etcètera.

És una legislatura, fins al dia d'avui, sense acció; és una legislatura, en el dia d'avui, sense activitat legislativa, que és una manera, dic jo, de canviar les coses; s'hi estarà d'acord o no, però és una manera.

Es va anunciar que s'enviarien a aquest Parlament trenta-cinc projectes de llei. Ja sé que després es va dir que no s'havia anunciat exactament, que era un esborrany, que no sabem exactament què era, però alguna cosa era. El Govern tripartit devia tenir voluntat de fer-los, si era un esborrany, era un document que corria per un calaix. Trenta-cinc. Bé, a dia d'avui n'hem aprovat cinc; n'hi ha al Parlament sis en tramitació; això vol dir onze. I vol dir que, de trenta-cinc, si a mi no em fallen les matemàtiques, en falten vint-i-quatre.

No vull parlar de Bracons, ni del quart cinturó, ni de la línia d'alta tensió, perquè és una demostració de les discrepàncies del Govern amb si mateix; és una demostració que la gran obra pública que necessita Catalunya no es fa –no voldria fer l'acudit que és fàcil. És una demostració que la gran obra pública que necessita Catalunya no es fa.

I no voldria parlar –perquè torno a dir que ja en parlarem– del que nosaltres en diem «les lleis de convivència». Vostès tenen una capacitat sorprenent d'obrir els melons i després no tancar-los. Hem posat sobre la taula la llei electoral. Hem posat sobre la taula l'ordenació territorial de Catalunya. (*Remor de veus.*) O no? Jo crec que sí, no, que les hem posat sobre la taula? I després han desaparegut, i després han desaparegut: han anat a parar en una comissió. I tots sabem allò de les comissions, per tant, tampoc val la pena allargar-se: que quan vols que una cosa no funcioni ho encarrego a una comissió.

No vull parlar encara, en aquest moment, de l'Estatut, que ja en parlarem. No vull parlar en aquest moment encara del finançament, que ja en parlarem. Però on són totes aquestes lleis? Obrim el tema de la convivència, que ens afecta a tots –que ens afecta a tots–..., i després els aparquem, i els aparquem per contradiccions al si del Govern, no per una altra cosa.

I finalment, senyor president, en aquest breu repàs, parlem del Carmel. Parlem d'un govern que deixa sol al conseller de Política Territorial i Obres Públiques? Sí, senyor conseller, vostè, molt dignament, fa quinze dies va intentar explicar-nos que no. I això diu molt al seu favor. Però vostè sap tan bé com nosaltres que no era exactament veritat. Perquè, només per posar un exemple –només per posar un exemple–, tots vam viure un acte de solidaritat de govern tan important com que el dia que compareixia en aquesta cambra en comissió el conseller de Política Territorial i Obres Públiques els consellers d'un dels grups que formen el Govern van tenir la urgència de reunir-se aquell mateix dia i en aquella mateixa hora. Potser no, però ja en parlarem.

Vostès tenen dificultats; tenen dificultats amb un govern de coalició. Vostè, senyor president de la Generalitat, en més d'una ocasió ho ha dit, que això era una cultura que no hi estàvem acostumats. A aquestes altures ja hi haurien d'estar acostumats!

Catalunya no es pot permetre el luxe d'estar parализada. Els catalans necessitem un govern que governi. I hem vist que ara—ho hem vist, ens n'hem adonat aquesta setmana—, ara, s'ha dit que el Govern actuarà cohesionat. Si ara actuarà cohesionat, deu voler dir que abans no actuava cohesionat, dic jo! I hem vist que ara el Govern fa..., en una sola reunió del Govern, aprova cinc projectes de llei per enviar al Parlament. Miri, llàstima que el Reglament no permet presentar una moció de censura cada quinze dies, perquè, si no, potser ho faríem per tal que s'anés avançant, perquè el país deixés d'estar parализat, que s'actués —que s'actués— i es fessin coses.

El tercer motiu, senyor president, és que tenim coses molt importants a fer com a país, i volem fer-les i volem sentir-nos orgullosos de fer-les. I aquestes coses, senyor president, les hem de fer nosaltres, les hem de fer amb els altres, però només seran possibles des del respecte, si ens respectem a nosaltres mateixos, si respectem i si ens respecten. I estem en una situació en què em temo que aquestes condicions no es donen.

Vostè va acabar el seu discurs d'investidura dient que si no sé quantes coses no eren possibles, citant l'*Oda a Espanya* del seu avi, «Adéu Espanya!» Així va acabar vostè el seu discurs d'investidura.

Jo voldria, senyor president, també citar-la, però començant pel començament, i començant pel començament amb l'«Escolta, Espanya, la veu d'un fill / que et parla en llengua no castellana...»; amb l'una t'han parlat pocs, «en l'altra, massa!»

Quina Catalunya volem que escolti Espanya, senyor president? Perquè volem que Espanya ens escolti. I miri, i potser fins i tot en algun moment de la història hauria estat bo que ens escoltés.

Però quina Catalunya volem, ara, que Espanya escolti? Volem que Espanya escolti una Catalunya emprendora, una Catalunya amb il·lusió col·lectiva, una Catalunya realista i que té idees clares, una Catalunya que té projectes, o volem que Espanya escolti una Catalunya parализada i sota sospita? Quina Catalunya volem? La Catalunya que es debat, que debat des de les seves coses, que en parla i cerca alternatives, volem que escolti aquesta Catalunya o volem que escolti la Catalunya que es querella?

Volem que Espanya ens escolti, perquè tenim molts i molts projectes importants en què necessitem ser escoltats. Per cert, també necessitem escoltar! Nosaltres també volem que Espanya escolti els projectes de Catalunya i per això necessitem un govern que tingui projectes, i per això demanem que a Catalunya hi hagi un govern que tingui capacitat de tenir projectes. I, ara com ara, senyor president, no és el cas d'aquest Govern.

Tornem al començament. Evidentment, presentem una moció de censura, i s'ha criticat que és una moció instrumental. Sí, volem un debat. Però almenys estem fent servir un instrument parlamentari i una voluntat parlamentària i democràtica: parlem i parlem en el Parlament. Podem fer-ho o no; per nosaltres no serà. Nosaltres volem parlar, i així ho hem demostrat amb la presentació d'aquesta Moció. Per nosaltres no serà. Però per parlar cal saber del que es parla i per parlar de projectes cal tenir projectes.

Hem dit algunes coses que vull recordar. Volem aclariments, no volem acords de país que intenti tapar els temes. Volem un país que des de les legítimes discrepàncies sigui capaç d'acordar. I volem, substancialment, un govern que governi; que el legítim Govern de la Generalitat, sigui el que sigui, governi. I volem, senyor president, parlamentaritzar la vida política catalana; no volem judicialitzar-la.

I, senyor president, no volem tornar a l'oasi. S'ha dit aquests dies que l'oasi s'ha acabat, i potser és bo. Jo aquí mateix fa quinze dies deia que de l'oasi màxim en quedava una palmera raquítica i un got d'aigua. Volem aprendre, hem d'aprendre a treballar a partir de la realitat del nostre país. I en el nostre país, senyor president, no hi han oasis; jo, personalment, no n'he trobat cap. El nostre país és un país de petites serralades, on dos turons fan una serra; tres fagedes, massa terra; quatre pins, un bosc espès.

Aquest és el nostre país. I hi han boscos, senyor president, en el nostre país... (*L'orador dóna un cop al got d'aigua que té damunt la tribuna.*) I en els boscos... És l'aigua de l'oasi que ja trontolla... (*Rialles.*) I en els boscos, senyor president... (*Remor de veus.*) Sort que no ha caigut, perquè si només queda la palmera raquítica i el got d'aigua i cau el got d'aigua...

En el nostre país hi han boscos, i en els boscos, senyor president, hi han troncs, hi han pedres; un s'entrebanca, un de tant en tant s'equivoca de camí, torna enrere i busca el camí, l'autèntic, el que porta a algun lloc. No passa res per haver perdut l'oasi. Acostumem-nos a treballar amb el país, amb el país real.

Entenem, doncs, senyor president de la Generalitat, des del Grup Parlamentari Popular al Parlament de Catalunya, que les raons exposades són motius més que suficients per presentar aquesta Moció de censura, com a instrument legítim i reglamentari, al president de la Generalitat i al Govern.

Un país que té per endavant importants reptes de futur en tots els àmbits, polítics, econòmics, socials i culturals, no pot basar-se en una creixent desconfiança entre societat i política i en la manca d'ambició política d'un govern que està més preocupat en les seves tensions internes que en els assumptes que realment importen a la ciutadania de Catalunya.

I la presentem amb voluntat de debatre, de crear entre tots els millors projectes que pensant en el futur generin il·lusió col·lectiva de present en el nostre país.

Senyor president de la Generalitat, senyor president, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en representació del Govern, l'honorable senyor Josep Bargalló.

El conseller en cap (Sr. Josep Bargalló Valls)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, una moció de censura és una eina parlamentària absolutament legítima. En la seva lògica es formula quan un govern no té la majoria parlamentària suficient, i en la seva lògica absoluta es formula quan hi ha un candidat que pot articular una alternativa possible. Ni una ni altra cosa, vostès saben que es donen avui, ara i aquí.

Vostè ha qualificat aquesta Moció d'«instrumental». Jo, si vol, li afegeixo un altre qualificatiu: és oportunista, perquè està feta en clau d'interessos de partit, i és

inoportuna. I és inoportuna perquè, més enllà de la faramalla retòrica, pretén dividir-nos, debilitar-nos com a país i com a societat, i pretén donar i dóna, i ahir es va veure al Congrés dels Diputats, arguments als qui s'oposen a una ampliació del nostre autogovern i als nostres recursos de finançament.

Aquest Govern, el Govern d'esquerres i catalanista, ha posat i posa en qüestió moltes maneres de fer que fins ara es donaven per naturals, i hi ha qui se sent incòmode i fins i tot agredit, amb aquestes noves maneres de fer, amb aquest canvi, i aleshores utilitza mecanismes diversos per avortar-lo.

Mai un govern de la Generalitat ha patit una erosió de l'oposició tan forta, tan radical, tan contundent (*remor de veus*) com ha tingut aquest Govern des del primer dia –com ha tingut aquest Govern des del primer dia. (*Remor de veus.*) I feia molts anys –molts anys– que un govern de la Generalitat no disposava de la solidesa parlamentària d'aquest. Des de la tercera legislatura, l'any 88, el Govern no disposava de la majoria parlamentària de què disposa aquest. I, més enllà d'aquesta sòlida i rotunda majoria parlamentària, la solidesa del Govern es fonamenta en una base social àmplia que el va permetre conformar en un acord programari específic i en el suport renovat dels tres partits i els tres grups parlamentaris que el conformen. Una base social àmplia que ha portat un acostament a la gent com a tret distintiu; un acostament a la gent, que la gent ha agraït, que ha generat expectatives, que hi ha qui troba segur que encara ha anat massa poc, però també hi ha que li ha fet por.

Els motius d'aquesta Moció no neixen en el Ple del Carmel. Els motius d'aquesta Moció neixen el primer dia que aquest Govern es va constituir. Des del primer dia, el Partit Popular va mostrar la seva oposició a aquest Govern, que va considerar –i ho va dir– com a enemic. Des del Govern de l'Estat, des del primer dia, es va atacar amb deslleialtat aquest Govern. Ara, superada la perplexitat del 14-M i seguint les directrius que ahir es van veure en el Congrés de Diputats, retornen a l'atac. És un atac a un govern legítim, és un atac a una legislatura constituent.

I estic d'acord amb vostè, senyor Vendrell, que no hi ha oasi català. Si n'hi havia hagut era pel comportament, a l'oposició, dels que ara governem –si n'hi havia hagut era pel

comportament, a l'oposició, dels que ara governem. Però també estic d'acord amb vostès que millor que no n'hi hagi. Primer, perquè pretendre que vius en un oasi és insultar la gent que t'envolta perquè els estàs dient que viuen en un desert, i el món no ho és, un desert. Però, segon, perquè un oasi és molt pobre en diversitat. I vostè ho ha dit, un bosc, un jardí ric en diversitat, frondós, ampli és com volem el nostre país.

En resum, disposem d'una majoria parlamentària amplíssima, d'una gran cohesió interna, i aquest és el nostre millor argument per continuar treballant, com hem fet fins ara, per i per a la gent, i això ho farem fins al final de la legislatura.

Segons vostès, aquest Govern no governa, ja ho van dir el dia abans de la nostra presa de possessió. I em sap greu, senyor Vendrell, aquest Govern governa, no en la direcció, sortosament, que vostès voldrien; no prioritant, sortosament, les polítiques que vostès prioritzarien; no actuant, sortosament, amb les seves maneres. Però aquest Govern governa, i governa amb una nova manera de fer. I entre tots estem aprenent aquesta nova manera de fer: nosaltres des del Govern, la ciutadania dia a dia. Cometem errors, sens dubte, i també cometem molts encerts, sens dubte.

I aquest és un Govern cada cop més cohesionat en la seva pluralitat, en la pluralitat polifònica de les seves veus, i a això vostès no hi estan acostumats, no ho entenen, no ho accepten i fan de la incomprensió un retret.

L'acció de Govern s'emmarca en un programa basat en les prioritats i els eixos definits en el pacte del Tinell. Ho hem explicat moltes vegades. En el passat debat de política general vam explicar el que havíem fet fins a aquell moment, i la sòlida majoria parlamentària que ens sustenta així ho va reconèixer. Jo no repassaré ara tot el que ha fet el Govern en els darrers catorze mesos, perquè no tinc temps. Permeti'm simplement que repassi els trets més importants dels darrers cinc mesos, del debat de política general fins ara, i que ho faci seguint els eixos del pacte del Tinell.

Primer eix, un nou impuls econòmic per a Catalunya. La signatura de l'Acord estratègic per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana; vuitanta-sis mesures concretes, concertades amb els agents socials,

concertades amb tots i cadascun dels agents socials representatius. El Pla de recerca i innovació 2005-2008, que preveu inversions superiors als 2.000 milions d'euros. La constitució de la Bioregió, un espai territorial on, en l'àmbit concret de la biomedicina i la biotecnologia de la salut, diferents agents públics i privats, en concertació de nou, desenvoluparan nous productes i serveis competitius. El Programa per a la reforma de l'Administració Tributària de Catalunya amb l'objectiu de configurar la futura Agència Tributària de Catalunya. El Programa d'innovació al sector agroalimentari. El Pla tèxtil 2005. El Pla d'internacionalització de l'empresa catalana 2005-2008, amb una previsió estimada de 130 milions d'euros. La creació del Barcelona Supercomputing Center - Centre Nacional de Supercomputació, amb la destinació de 16 milions d'euros, el centre més important d'Europa en la matèria, el quart del món i el primer del món no lligat estrictament a l'empresa pública ni a la indústria militar.

Catalunya, una nació socialment avançada, segon eix. El cinquè Pla d'igualtat per a les dones, amb una aportació específica de 32 milions d'euros i la participació de tots i cadascun dels departaments de la Generalitat. La renovació del parc immobiliari judicial, amb una inversió inicial de 33 milions d'euros per a la construcció immediata de sis nous edificis judicials. El Pla de seguretat viària de Catalunya 2005-2007. El Mapa de llars d'infants de Catalunya, que ha de permetre i permetrà la creació de trenta mil noves places públiques, amb una destinació inicial de 150 milions d'euros. I l'Acord, un altre cop amb concertació, de la Federació de Municipis de Catalunya i l'Associació Catalana de Municipis. L'aprovació de noranta-sis noves actuacions per a CEIP i IES, amb una inversió total de 300 milions d'euros, de les quals cinquanta-cinc són obra nova. La convocatòria de 3.680 places per a cossos de funcionaris docents d'escoles de primària i de secundària. El desenvolupament del Pacte nacional per a l'educació, un altre cop amb concertació social dels agents implicats, per tal de donar un pas endavant, col·lectiu, en la qualitat de l'ensenyament. La presentació del Programa de diagnòstic ràpid del càncer, que farà que tots els hospitals de la Xarxa hospitalària d'utilització pública implantin un circuit de diagnòstic ràpid del càncer entre els mesos de maig i juliol d'enguany mateix. Cinquanta-tres noves actuacions en centres d'assistència primària,

hospitals i centres socio-sanitaris, des de l'octubre fins avui, amb 120 milions d'euros d'inversió. L'augment del complement de les pensions de viduïtat més baixes, que passaran de 360 a 423 euros anuals. La posada en marxa, aquest semestre mateix, d'una nova casa d'acollida, un centre integral i quatre punts de trobada en l'atenció a les dones i els infants víctimes de la violència domèstica. La signatura de convenis amb els ens locals per al finançament dels professionals dels equips d'atenció a la infància i l'adolescència, un altre cop amb concertació, amb un increment del 25 per cent dels professionals que hi treballen.

Tercer eix, una nova política territorial i ambiental. Segona convocatòria de la Llei de millora de barris, àrees urbanes i viles i adjudicació dels primers ajuts de la primera convocatòria; 198 milions d'euros, primera convocatòria; 200 milions d'euros, segona. La presentació del Pla d'inversions 2005-2007 de Ferrocarrils de la Generalitat, amb 600 milions d'euros. Els estudis informatius per al desdoblament de l'Eix Transversal. La presentació del Pla d'inversions de Ports de la Generalitat, de 105 milions d'euros. Quatre noves autovies centrals per al país: Centelles - Vic - Ripoll, Reus - Alcover, Vilanova - Vilafranca - Igualada - Manresa i Vidreres - Santa Cristina d'Aro. Inauguració del Primer congrés del món rural de Catalunya. La millora de la garantia d'abastiment i de la qualitat d'aigua de l'àrea metropolitana de Barcelona, amb una inversió de gairebé 900 milions d'euros. El Decret de revisió de les zones vulnerables, adreçat a prevenir la contaminació per nitrats procedents de fonts agràries, d'aquestes aigües. El Pla director d'infraestructures en telecomunicacions, que preveu que tot Catalunya disposi d'una xarxa de banda ampla, amb una inversió de gairebé 500 milions d'euros. La autorització per crear un operador neutre de telecomunicacions per distribuir, en xarxa pública fixa, comunicacions electròniques i fibra òptica arreu del país, o l'aprovació—dimarts mateix passat— de la Llei del paisatge i de la nova Llei de carreteres. Això, resum dels darrers cinc mesos.

Aquest Govern ha treballat de manera transversal, coordinada i en cohesió, en tots els àmbits que realment afecten el dia a dia de les nostres ciutadanes i els nostres ciutadans. I això vol dir: més llars d'infants, més escoles, més mestres, més seguretat,

mecanismes per reduir les llistes d'espera i fer diagnòstics ràpids pel que fa a la salut, més hospitals, més ambulatoris, una aposta forta per la internacionalització de l'economia catalana, la nostra empresa i el comerç. Una aposta radical per la innovació i les noves tecnologies aplicades a tots els sectors, millores en infraestructures i més qualitat de vida en els barris i les viles.

I el Govern també ha actuat amb fermesa i des de tots els departaments implicats la gravetat dels fets del Carmel. Ho vam explicar en una compareixença inicial del conseller en Comissió, ho va explicar el conseller de Política Territorial en el Ple passat del Carmel, dilluns el conseller de Política Territorial torna a venir al Parlament i ho torna a parlar, ho torna a explicar davant de la Comissió d'Investigació. Ho hem fet, ho estem fent i ho farem fins que resti un sol afectat pels fets del Carmel per atendre.

El Govern impulsa, també, la renovació del marc legislatiu. El Parlament ha aprovat dotze lleis i en té set més en tramitació a iniciativa del Govern, i el Govern dimarts passat en va aprovar cinc. El que no farà el Govern, el que no farem és fomentar la inflació legislativa amb textos que queden en lletra morta per manca de desplegament o per manca d'aplicació.

El Govern de la Generalitat treballa i treballarà amb tota la força fins al final de la legislatura, cada cop encara, si convé, amb més decisió, apostant per la transformació d'un país que progressa, per l'equilibri territorial, per la millora de les polítiques socials, al costat de les necessitats dels emprenedors, de les empreses, dels ajuntaments, de la gent. Però aquest és un Govern, també, que fa de la transparència una arma democràtica.

El Govern fa de la participació un estil i una norma de conducta. Abans, en aquell breu llistat que els he fet de manera sintètica d'alguns aspectes de l'acció de Govern, els he remarcat tots els que contenien elements fonamentals de concertació social. Hem fet públic, per exemple, les aportacions de mitjans de comunicació. Hem aportat a la ponència específica d'aquí, al Parlament, el Projecte de Llei d'audiovisual. Estem en disposició de fer-ho, quan se'ns demani, amb la reforma per a la professionalització de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Dimarts passat en el Govern vam aprovar la

Llei d'incompatibilitats dels alts càrrecs i la reforma de la Llei de la iniciativa legislativa popular. Aquest és un govern que aposta per la participació i per la transparència.

I encara farem un gran pas endavant en l'aplicació dels acords del passat Ple del Carmel per garantir la lliure concurrència en la contractació d'obra pública, impedit l'opacitat i el clientelisme, promulgant normes i actuacions de regulació de l'obra pública amb auditories de seguretat, comissions de seguiment i revisions administratives, creant l'oficina contra el frau dins l'Administració de la Generalitat i el sector públic, remodelant GISA amb mecanismes més eficaços de seguiment i control, presentant el Projecte de Llei de modificació de la Sindicatura de Comptes, el Projecte de Llei regulador de l'obra pública, donant suport a la Comissió d'Investigació creada aquí al Parlament.

L'oficina contra el frau tindrà plens poders en la investigació de tot tipus i en el control del frau de qualsevol activitat il·legal o conducta fraudulenta, fonamentarà la seva actuació en l'oficina de l'OLAF de la Unió Europea i exercirà una plena garantia de l'equitat i el respecte al compliment ètic i normatiu de l'actuació de l'administració dels serveis públics.

És el moment, senyores i senyors diputats, de la regeneració moral i de la regeneració ètica; és el moment del combat intransigent a la ineficàcia i a la corrupció. Que quedi molt clar, que els quedi molt clar, no hi haurà cap acord per al silenci, no acceptarem mai cap xantatge; l'únic acord possible és la transparència, el rigor, l'honestedat, la claredat, la veritat. Ni silencis ni xantatges: transparència.

Aquest Govern té i ha assumit uns grans reptes, són els grans reptes de la legislatura. En primer lloc, els serveis a la gent i al territori; en segon lloc, la transparència i el rigor en l'Administració; en tercer lloc, lleis fonamentals, com la Llei electoral i la Llei d'organització territorial; un nou estatut, i un nou model de finançament; un nou estatut que hem de fer per disposar de les eines efectives per solucionar els problemes de la gent, també del Carmel, i un nou finançament perquè aquestes eines puguin funcionar, també al Carmel, poder fer coses, per capacitat legal i per capacitat material, per poder exercir la responsabilitat de transformar la realitat.

Ni la cridòria mediatitzada ni cap silenci vergonyant ens impediran fer aquests passos endavant necessaris per poder desenvolupar les polítiques justes al servei del territori i de la nostra gent, per construir el país que els catalans i les catalanes es mereixen, la Catalunya de l'immediat futur. Ni interessos personals de ningú ni interessos de partit, per lícits que puguin arribar a ser, poden fer trontollar els interessos del país, allò que Catalunya demana, allò que Catalunya necessita, allò que a Catalunya li urgeix. Si algú o algun partit no vol o no creu necessari ni el nou Estatut ni un nou finançament, ara és el moment per dir-ho.

Honestament, sense embuts, per nosaltres ara és l'hora de l'Estatut, del finançament, de la transparència, del país, de la gent; un país que volem fort, que el sabem fort, que el creiem fort. Aquest no és un govern dèbil; vostès volen debilitar el Govern, per al seu projecte els interessa un govern dèbil; no voldria creure que els interessés un país dèbil, un país que no pugui assolir més autogovern, un país que no pugui exercir-lo millor. La majoria nacional, la majoria social, del nostre país vol que triomfin els reptes d'aquesta legislatura, el programa del Govern dia a dia: la transparència, el rigor, el nou Estatut, un nou finançament.

Aquesta és una legislatura constituent, és un moment històric de construcció, un moment de força, un moment per al país, un moment per a la gent, un moment per superar els interessos partidistes. La majoria social del país, la majoria nacional del país, no ha donat cap símptoma de voler tirar enrere, de plantejar-se un retorn a un passat que ja no tornarà.

El Govern no els vol decebre, el Govern no els decebrà; ni el soroll aliè ni la incomprensió dels que no entenen cap altre món que no sigui un món en què ells manen i ordenen ho aconseguiran. El Govern i el president tenen l'autoritat política per encapçalar aquest projecte social i nacional, catalanista i d'esquerres; tenen l'autoritat, tenim l'autoritat, i l'exercirem fins al final, fins al final del nostre projecte, fins al final de la legislatura.

El senyor Piqué, candidat a la presidència de la Generalitat, va afirmar fa uns dies que aquesta Moció de censura havia de servir per fer, deia, una «catarsi» que necessita la política catalana. «Catarsi», suposo que ho saben, sé que ho sap, el senyor Piqué, és

una paraula que ve del grec; el seu sentit primer és el de purificació; molt em temo, però, que amb aquesta Moció de censura no es pretén purificar res; l'objectiu d'aquesta Moció de censura, l'objectiu del soroll dels darrers dies, l'objectiu del soroll des del primer dia que aquest Govern governa, no és la catarsi, és la paràlisi, la paràlisi del projecte polític de llibertat nacional i de progrés que aquest Govern impulsa, un projecte que va començar a ser possible amb els resultats electorals del 16 de novembre de 2003, un projecte que legítimament vostès no comparteixen i al qual tenen tot el dret d'oposar-se amb les seves forces, amb les forces que van obtenir aquell 16 de novembre de 2003.

Però no hem de patir: no hi ha paràlisi, no hi haurà paràlisi, aquest Govern no s'aturarà, aquest país no s'aturarà, ningú ens aturarà. Per això, aquesta Moció de censura, instrumental, oportunista, inoportuna, no tirarà endavant, i, per si a algú li queda algun dubte, aquest Govern governa, ho fa amb la màxima cohesió, ho fa amb la bandera de la transparència i ho farà fins al final de la legislatura.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Gràcies. Té la paraula, per exposar el programa polític, l'excel·lentíssim senyor Josep Piqué i Camps.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies. Molt honorable president del Parlament, molt honorable president de la Generalitat, honorables consellers, il·lustres senyors i senyores diputades, estem davant d'una moció de censura que en el nostre ordenament jurídic, i així és a tot Espanya, ha de ser necessàriament constructiva, és a dir que –és a dir que– ha de tenir dues parts ben diferenciades: una part de censura del Govern i al seu president i una proposta alternativa de govern, de política i també de president.

Com és natural, hem d'anar per parts, i vull començar per la crítica del Govern. Ara el senyor Bargalló ens ha intentat demostrar que tenen una activitat inusitada, no?,

desorbitada, vertiginosa. És una pena que la gent no se n'adoni –és una pena que la gent no se n'adoni–, que els ciutadans tinguin la percepció generalitzada que aquest Govern no governa, i de moment vostès no els han pogut convèncer del contrari.

Ha parlat de l'activitat legislativa. Bé, podem tornar-ho a repetir, ja ho ha dit el senyor Vendrell, i vostè també, en una confessió d'apart que, la veritat, li agraeixo per l'honestedat que comporta, no? I, home!, és que tampoc cal fer-ne tantes, de lleis, no?, no cal tenir una inflació legislativa, però és que, és clar, hi ha un petit problema: no som nosaltres els que vàrem parlar de les trenta-cinc o trenta-sis lleis fins al desembre de l'any passat, i només en portem onze o dotze. Ara resulta que sí, com que hi ha hagut tot aquest debat aquests dies i s'ha tornat a produir aquesta evidència que vostès no governen, ara han fet una empenteta, i és veritat que és una pena que no puguem presentar mocions de censura de tant en tant, perquè així els empenyeríem a fer alguna cosa –a fer alguna cosa.

Però és evident que aquest Parlament no treballa el que hauria de treballar, i, en bona mesura, és responsabilitat de qui governa, de qui ha de tenir la iniciativa legislativa bàsica. Saben vostès que hi ha més proposicions de llei des de l'oposició que projectes de llei presentats per vostès? (*Remor de veus.*) No, no. Per tant, em sembla que, des d'aquest punt de vista, no hi hem de perdre massa el temps, no? La percepció generalitzada és, i ho sento, de paràlisi, però ja en parlarem més, de tot això.

Però també hi ha una manca d'impuls real, no de «boquilla», que se'n diu, eh?, d'impuls real dels grans temes, dels grans temes del país. Parlarem més endavant de l'Estatut, hem de parlar de la llei electoral, de la divisió territorial, del finançament de la sanitat i els seus problemes, hem de parlar de les infraestructures, però de tot això ja els en parlaré quan parlem del futur, no?, quan parlem del futur.

Després, també, el senyor conseller en cap ha esmerçat una bona part dels seus esforços –meritoris, d'altra banda, quan els esforços inútils condueixen a la melancolia– a dir que aquest és un govern cohesionat, ple de solidaritat interna, no?, i em sembla que si alguna cosa s'ha posat en relleu aquests gairebé quinze mesos que vostès són al Govern és que cohesió, més aviat poca; contradiccions i conflictes interns, més aviat

molts, i solidaritat interna, la mínima, la justeta—la justeta. Hi ha una manca de cohesió, hi ha una manca de solidaritat, i després hi ha també una manca de presència pública i de compromís públic del mateix Govern a través dels seus consellers. Hi ha consellers, diguem-ne, amb tots els respectes, per descomptat, no?, però absolutament desconeguts per l'opinió pública catalana, que sembla que estiguin com amagats, o «escaquejats», o que es posen de perfil, o que tenen un perfil massa baix per ser consellers del Govern de Catalunya. Els ciutadans de Catalunya, i siguem conscients d'això, no coneixen el seu Govern, i això és dolent —i això és dolent.

Si a tot això hi afegim la incompetència a l'hora d'abordar els problemes reals dels ciutadans, i crec que el cas del Carmel és un paradigma, és un exemple evident, de tot això, crec que ja comencem a justificar el perquè del debat d'avui i d'aquesta Moció de censura.

Els polítics catalans, i el Govern hi té molt a veure, ens hem—i em poso també en primera persona del plural perquè també me'n sento responsable, no?— dedicat a les «nostres coses», entre cometes, a allò que ens interessa a nosaltres en termes estrictament polítics; hem gastat les nostres energies, fonamentalment, en la redistribució del poder polític, però no suficientment en la defensa dels interessos generals, dels interessos reals i concrets de la gent, de les persones. I crec que ha arribat el moment de sortir d'allò que definim a Catalunya com «políticament correcte», i crec que és hora de començar a dir les veritats pures, dures, nues, les veritats crues, hi ha una veritat crua.

Aquestes darreres setmanes no hem estat, tots plegats, uns més que altres..., però aquestes darreres setmanes no hem estat a l'alçada de les circumstàncies. I d'això la responsabilitat màxima, perquè vostès governen, la tenen vostès. Vostès governen, poquet, però estan al Govern, i amb l'inestimable ajut del principal partit de l'oposició, que ha tingut la responsabilitat de governar fins ahir durant vint-i-tres anys, vostès són els màxims responsables de no estar a l'alçada de les circumstàncies. I avui tots vostès han de ser conscients —i els demano per favor que no amaguin el cap sota l'ala, no és bo autoenganyar-se, ni en la política ni en la vida— que els ciutadans han perdut la confiança

en els seus responsables polítics, i, el que és pitjor, probablement també en les seves institucions. I crec que el cas Carmel n'és un paradigma.

I, per això, vull fer avui una crida a aquesta cambra, que representa democràticament el conjunt del ciutadans de Catalunya. Crec, amb tota sinceritat, que hem de fer una reflexió col·lectiva, que hem de fer autocrítica, que hem de superar els nostres interessos, legítims, però parcials, de partit, i dir d'una manera clara i rotunda que avui la nostra màxima prioritat, la de tots, ha de ser respondre a les angoixes, al patiment, a la irritació, a la sensació d'abandonament, a la desconfiança i a la desesperança dels ciutadans del Carmel. Però no només dels ciutadans del Carmel, també dels veïns d'altres barris de Barcelona que estan legítimament preocupats per com s'estan fent les obres subterrànies: parlem de la Teixonera, del Clot, del Poblenou i d'un llarg etcètera. Però també de l'angoixa dels veïns de Sallent i de tots aquells que, després d'escoltar les inquietants paraules del conseller de Política Territorial i Obres Públiques fa quinze dies, tenien raons més que fundades per pensar que les coses no s'han fet bé, i el que és pitjor, que en els darrers quinze mesos s'han seguit fent com abans, i, per tant, malament, en tots els sentits.

Jo no tornaré als arguments del debat de fa uns dies sobre el Carmel. Vam parlar de la gestió de la crisi, que crec que ha estat francament dolenta i que ha generat molta més inquietud que confiança, i que s'han comès errors imperdonables. Vaig parlar, també, del que havia succeït en els darrers catorze o quinze mesos, per identificar la seva pròpia responsabilitat des que són govern. I també vam parlar de la gestió històrica de l'obra pública catalana, amb resultats i amb conclusions que jo crec que són molt i molt preocupants.

I en aquest tema, senyor conseller en cap, senyors del Govern, també han anat a remolc, vostès no han tingut la iniciativa. Els vam haver de demanar des de l'oposició que fessin un ple extraordinari sobre el Carmel. *(Veus de fons.)* Sí... I nosaltres els vam demanar que fessin una comissió..., que permetessin la posada en marxa d'una comissió d'investigació que vèiem inevitable, i al final s'hi van haver d'afegir, perquè les coses inevitables són això: impossibles d'evitar, no?

Bé. Si convé tornem a parlar, durant el debat, de tots aquests temes del Carmel, no? Però, en el debat d'avui, per tot això, no?, sigui quin sigui el seu resultat, no només en termes d'aritmètica parlamentària que crec que tots podem preveure amb exactitud, sinó en termes polítics –en termes polítics–, d'aquest debat n'ha de sortir una idea clara, i és que les necessitats del Carmel, i de la seva gent, han d'estar per sobre, en qualsevol cas, de les nostres picabaralles polítiques, de les nostres misèries corporativistes com a polítics, de les nostres obsessions i, sovint, també, de la nostra demagògia.

Senyor president, tot plegat ens porta a una conclusió per a mi ben evident, i és que en aquests moments Catalunya pateix d'una incontestable manca de lideratge, d'una absència de lideratge polític, social i, també, moral. I, senyor president de la Generalitat, amb tots els respectes, des d'aquest punt de vista vostè no és un bon president. Vostè és un mal president. Jo sé molt bé que vostè té tota la legitimitat democràtica per governar, no la hi hem qüestionat mai; altres sí que ho han fet. Des del primer dia vàrem ser molt clars en aquest sentit. Jo li ho vaig dir explícitament en el debat d'investidura. Vostè va tenir els vots suficients d'aquesta cambra i ja no tinc res més a dir. Però és cert també, i tothom ho sap –tothom ho sap–, que vostè va ser salvat *in extremis*. Vostè estava pràcticament... –des del punt de vista polític, per descomptat–, estava pràcticament acabat, estava pràcticament mort. El van salvar *in extremis*. Vostè va ser derrotat personalment –personalment– a les eleccions del novembre del 2003, i tothom ho sap.

I només la decisió d'una altra força política d'aquesta cambra, em refereixo a Esquerra Republicana de Catalunya, només això, aquesta decisió, i no els vots de vostè i del seu partit, li van permetre ser el president de la Generalitat avui, malgrat perdre com a partit les eleccions. I això l'ha fet un president feble des del començament, des dels primers dies: l'han fet un president condicionat, un president atrapat pels acords polítics amb altres forces que –no ho oblidí mai, perquè en política una de les coses que no s'ha de ser mai és un ingenu, no?– el que volen, legítimament, és substituir-lo, a vostè, l'abans possible.

I això fa que a més a més de patir un govern que no governa, també hàgim de patir un president que no presideix: un president que no mana, que no coordina, que no assegura la cohesió interna; un president –li ho torno a dir amb tots els respectes– que fa de reina mare. Amb un afegit: les reines mare acostumen a callar (*veus de fons*) i procuren no comprometre les institucions. I vostè ha cregut –permeti'm que li ho digui– que pot compensar la manca d'autoritat política i moral amb la incontinència verbal –amb la incontinència verbal.

Senyor president, el Govern no se sent presidit. Els departaments són compartiments estancs. El conseller en cap és un personatge, si m'ho permet, a la recerca del seu paper; un personatge que en els grans temes i problemes del país està, com diuen ara, *missing*, està desaparegut, i en el cas del Carmel crec que ho hem vist d'una manera molt i molt clara. Avui he pensat que tenia la temptació de trobar-li ja el personatge... (*veus de fons*), d'astronauta, perquè em semblava que parlava des d'un altre planeta, i estem aquí, senyor conseller en cap, estem aquí. Només parlem de grans conceptes i de grans paraules i de grans principis, belles paraules també, però hem de parlar dels problemes.

Però a més a més que el Govern no se sent presidit de veritat, crec amb tota sinceritat que el país tampoc se sent presidit. Vostè, i lamento dir-li-ho, no és Tarradellas, ni Pujol, amb tots els seus defectes, que són molts. Però miri, l'un i l'altre manaven i presidien –manaven i presidien–, i volien representar el conjunt del país. Vostè no. Vostè és un president de partit. Vostè és un president de confrontació, no un president de tots, si no, a què ve la referència a la Guerra Civil de l'altre dia, a les dretes i a les esquerres, a la dialèctica dels fronts confrontats... Jo em pensava que això ja ho havíem deixat de banda, i em pensava que vostè volia ser el president de tots, no dels uns contra els altres.

I el seu problema no són això que vostè anomena «les dretes del país», el seu problema és directament vostè, perquè vostè ens ha fet i ens està fent molt de mal, a Catalunya, al seu prestigi i a la seva imatge. I no sé si n'és prou conscient, tinc la impressió que no, però la imatge de Catalunya avui, arreu, està sota mínims. Ens veuen insolidaris,

egoistes, antipàtics, responsables d'un país en declivi que ha perdut dinamisme, que ha perdut capacitat emprenedora... (*Veus de fons.*) Està superant Jordi Pujol amb molt poc temps, que havia de fer campanyes de tant en tant per fer-se perdonar tants i tants desgavells. I li està fent molt de mal al seu propi partit, al PSC, i també al PSOE, i al seu govern amic i afí a vostè d'Espanya. I li asseguro que em consta que tots plegats n'estan absolutament tips –i em consta. I li diré per què: perquè el que li dic no deriva de la pèrdua de respecte institucional i personal, sinó de la seva pròpia responsabilitat amb relació a aquesta pèrdua general de consideració cap a la seva tasca política i de govern.

El PSC, el Partit Socialista de Catalunya, després del 14 de març, havia recuperat la capacitat de ser el referent de centralitat, que havia perdut el novembre del 2003, tot substituint el paper històric que ha tingut Convergència i Unió a Catalunya. I, per tant, també havia recuperat una certa capacitat d'influir... –no diré certa, sinó força important–, d'influir en el Govern d'Espanya.

No és que això ens satisfés a nosaltres, al contrari, evidentment, no? Estem en una opció política confrontada, però avui, després de les seves sortides de to d'aquests darrers dies i d'aquestes darreres setmanes, de les seves... –permeti'm l'expressió, perquè ja forma part de la terminologia habitual del país, no?–, després de les seves «maragallades», això s'ha perdut. I Esquerra Republicana hem vist que pot tornar, i s'hi sent còmoda, a l'equidistància, i vostès tornen a estar a la defensiva.

I això vol dir que per..., vostè, ara ja..., ja és una nosa. Vostè ara és el problema, i, en absolut, la solució. I el Partit Socialista Obrer Espanyol té un autèntic sentiment agredolç: primer, d'alleugeriment, perquè veia com el que podia venir d'aquí podia arribar a ser indigerible. I deixi'm que li digui una cosa que també em consta i probablement a vostès també: confiaven en el paper de Catalunya, en el seu sentit de la responsabilitat i en la seva capacitat per introduir racionalitat, rigor i sentit comú. I els dic, des d'aquí, que poden continuar confiant en aquest sentit de la responsabilitat del Partit Popular de Catalunya. (*Remor de veus.*)

I vostè sap... –vostè ho sap– (*rialles en un sector de l'hemicicle*), sí, sí..., ja poden riure, ja... Vostè sap que això és veritat. (*Veus de fons.*) I vostès també ho saben, que és veritat. I tot això fa que aquesta situació d'*impasse* que ara tenim, els pugui tranquil·litzar. Això que en dèiem «la via catalana» –m'ho ha dit també el president Pujol, per cert, que alguna autoritat moral té– està greument ferida. I vostè n'és el màxim..., no l'únic, però vostè n'és el màxim responsable. Però per això vostè també ha trencat i ha buidat de contingut la línia argumental que tenia fins ara el senyor Rodríguez Zapatero, que no crec que estigui gaire content del que està succeint, que era la via catalana com a fórmula màgica per sortir-se'n de l'atzucac sobre el debat territorial que hi ha en el conjunt d'Espanya.

I ara, què li queda al senyor Rodríguez Zapatero? Bé..., no sé si esperar eleccions anticipades, a Catalunya, i que vostè se'n vagi, i que a partir d'aquí deixi de fer malbé les opcions possibles polítiques existents.

I vet aquí, tota la gent a la qual jo he parlat de les diferents forces polítiques, de les diferents opcions a Catalunya i a fora de Catalunya, tothom coincideix en el fet que el millor que ens podria passar és que vostè se n'anés –tothom. I jo li prego que no reaccionï com aquell acudit de l'autopista, no?, d'aquell que va conduint pel carril contrari, veu que tothom ve en contra d'ell i està convençut que tothom està equivocadament.

Li pregaria que no reaccionés així. Els seus socis de govern, el seu partit, el Partit Socialista Obrer Espanyol, per descomptat, l'oposició, no poden ser, tots ells, els que van en direcció contrària a vostè. Faci un acte de coratge personal i polític, i passi a la història amb un darrer acte de generositat. Posi per sobre dels seus interessos personals els interessos generals del nostre país, o, com a mínim, els del seu partit que, cregui'm i no els cregui quan li diuen el contrari, estan desitjant que vostè marxi i deixi de generar-los problemes. (*Remor de veus.*)

Miri... Sí, sí..., facin un acte de sinceritat col·lectiva... (*Remor de veus.*) Miri, i acabo amb aquest apartat.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Piqué i Camps

Acabo amb aquest apartat, senyor president. El país i els seus mitjans de comunicació ens havíem anat acostumant a això que en diem les «maragallades»: des de la idea del Fòrum a partir de la voluntat de fer una Expo, a la seva manca de coneixement real sobre els grans temes del país, massa sovint despatxats a base de tòpics superficials, només sostenibles a base d'una incompreensible, per a mi almenys, *bula/bulo* mediàtica. Però ara això també s'està acabant, no?, fins i tot entre els seus aduldors sistemàtics; i ja n'hi ha prou.

Miri, del discurs d'investidura que va despatxar invitant-nos a elegir-lo, perquè, quan feia una estona, ja vostè s'havia cansat i no ens va explicar el seu programa; per no parlar de l'esment del 3 per cent, i a la seva indigna retractació en seu parlamentària en aquell moment –en parlarem al final d'això–; per no parlar del suflé, ni de la vaselina, ni de la Guerra Civil, ni de les dones maltractades, i avui té una magnífica ocasió, en seu parlamentària, per disculpar-se, per disculpar-se i per reconèixer que és un gran disbarat comparar una tragèdia social amb el debat polític. I això que li acabo de dir no és una frase meva, com vostè sap, sinó que és una frase literal i textual de la vicepresidenta primera del Govern espanyol, que pertany a un partit, que és el Partit Socialista. Aprofiti..., aprofiti per fer-ho. Però també podríem parlar del *chapapote*, que va causar... (*Veus de fons.*) Sí, sí, del *chapapote* a l'hora de parlar del Carmel, no? (*Remor de veus.*) Sí... Escolti'm, que ens va deixar a tots estupefactes! O vol que parlem de com els sona, als veïns del Carmel, allò dels 200 milions de dòlars? En quin planeta estem? En quin espai orbital ens movem, senyor president? En quin món viu? És que no és bo que el president de la Generalitat sigui l'expressió de l'autisme polític. I se n'hauria d'adonar del que està passant i del que està fent.

Jo sé molt bé que avui molts diputats del seu Grup, o d'altres grups, no em poden votar, com és natural, no? (*Rialles.*) Però també tinc la convicció... (*forta remor de veus*) – permetin-me, senyors diputats i senyores diputades–, també tinc la convicció... –i ja sé

que vostè es deu a la seva disciplina del partit, no?– (*forta remor de veus*), però molta gent també, i vostès també, molts d'ells... –molts d'ells–, i molts de vostès, també estan d'acord que vostè no és un bon president de la Generalitat. (*Persisteix la remor de veus.*)

I mirin, per tot això cal un canvi: cal un canvi polític a Catalunya, però no el canvi que representen vostès. Miri... (*Remor de veus.*)

El president

Senyor diputat, pari un segon. Intentem tornar al silenci...

El Sr. Piqué i Camps

Gràcies, senyor president.

El president

Ara vostè pot continuar...

El Sr. Piqué i Camps

Gràcies. Vostès han representat l'alternança després de vint-i-tres anys, llarguíssims, interminables –interminables–, al final insuportables, deixi'm que els ho digui, també. Però, només per això–i només per això– representaven una il·lusió per a molta gent, fins i tot per als que no els varen votar. Però, volen que els recordi, a partir d'aquí, el Pacte del Tinell? Vostès també el recorden molt sovint.

Jo de la manera que el recordaré potser no els agradarà gaire, però podem repassar algunes coses que es diuen en el Pacte del Tinell, textualment. Llegeixo: «La majoria d'esquerres suposa una oportunitat històrica d'obrir una nova etapa que ens ha de permetre avançar en la construcció d'un país de ciutadans i ciutadanes lliures que gaudeixin del benestar social, les oportunitats i les llibertats democràtiques i nacionals més plenes.» Caram!, quines paraules més belles, també –també–, i també quines paraules més velles –amb be baixa–: *parole, parole*... I el síndrome d'Adam, que és aquest síndrome que els passa a molts que creuen que la història comença quan uns la comencen a protagonitzar, com si no hi hagués res al darrere. (*Remor de veus.*) I

seguim, segueixo amb el Pacte del Tinell: «Promoure la construcció d'una societat democràtica avançada, la igualtat entre els ciutadans, el control efectiu sobre els poders públics i l'eliminació de tota forma de corrupció política.» Ho deien vostès, ha hagut de caure el Carmel perquè ara baixin vostès també de l'arbre. I esmentaven mesures concretes, per exemple, torno a repetir el Pacte del Tinell: «Crear en el si de la Sindicatura de Comptes una oficina destinada a preservar la transparència i el funcionament ètic del sistema públic, especialitzada a evitar les pràctiques irregulars en les concessions i contractacions de béns i serveis del sector públic.» Torno a repetir, ha tingut de caure el barri del Carmel per crear una oficina, a càrrec, per cert, del conseller en cap, no en el si de la Sindicatura de Comptes. D'aquest tema en tornarem a parlar. Segueixo amb el Pacte del Tinell, que dóna molt de si, com veuen: «Establir criteris objectius i procediments transparents en les convocatòries destinades a la construcció d'obres i serveis per tal d'evitar el clientelisme polític.»

Després d'haver escoltar el senyor conseller Nadal fa quinze dies, torno a llegir això i, sincerament, no sé si posar-me a riure o posar-me a plorar –o posar-me a plorar. Són conscients que tot això ja no s'ho creu ningú? Saben que una certa il·lusió col·lectiva d'una part molt important de la societat catalana se'ls ha ensorrat igual que el Carmel? En són conscients, d'això? Vostès creuen de veritat que els ciutadans de Catalunya avui estan il·lusionats amb el seu autogovern i amb les seves institucions i amb vostès? Doncs, miri, no, no i assumeixin-ho; si no passa res, el millor que es pot fer sempre és un bon diagnòstic de la situació i no autoenganyar-nos.

Perquè el que passa és el contrari, vostès, en menys de quinze mesos, han aconseguit dilapidar, en un temps rècord, eh?, la il·lusió i la confiança dels ciutadans en les seves institucions i en els seus governants. I avui el país ha perdut aquesta confiança, és veritat que l'ha perdut, no es pot negar que el país ha perdut aquesta confiança i les institucions també han perdut bona part del seu prestigi. I Catalunya, a més, al mateix temps, ha vist perillosament erosionada la seva imatge. Estic disposat a acceptar que tots en som responsables, però és evident que la màxima responsabilitat, com he dit al començament, és de vostès. Han perdut una gran oportunitat. I, d'una banda, me

n'alegro, com és natural, perquè, com és evident, no comparteixo el seu projecte polític, que crec que és negatiu per als interessos dels ciutadans, però també he de dir que, d'una altra banda, ho lamento com a ciutadà que s'estima aquest país. I per això crec que cal un canvi polític autèntic—autèntic—, que no sigui, permeti'm l'expressió: *más de lo mismo*, i sovint, fins i tot, pitjor executat. Vostès, en bona mesura, estan vivint de la inèrcia i del passat. Sota la xerrameca «progre», no hi ha res sòlid, només acomodar-se al poder, i això sí que es nota que els agrada, i això és l'únic que els uneix a tots vostès. I què vol dir un canvi polític? Vol dir, sobretot, una altra manera de fer política... (*remor de veus*) sí, sí, una altra manera de fer política, no depèn només de les formacions polítiques i de les opcions ideològiques, sinó una determinada manera d'entendre la política; una altra manera d'abordar i afrontar els problemes del país i, sobretot, els problemes dels seus ciutadans. I aquesta crec que és l'expressió clau: posar la política al servei dels ciutadans; fer de les institucions instruments útils per resoldre problemes reals, per cercar solucions a les necessitats de la gent, i no fer constantment de les institucions instruments per avançar cap a determinats objectius estrictament polítics i de poder.

Si fóssim capaços de fer abstracció de l'ambient polític en què ens movem nosaltres, els polítics —sovint obsessiu, de vegades fins i tot malaltís, fins i tot malaltís—, ens adonaríem que el nostre món molt sovint no té res a veure amb el món real, molt sovint no té res a veure amb el món real. Qualsevol observador extern de la política catalana, que sigui mínimament objectiu, s'adona de seguida —de seguida— que els polítics a Catalunya vivim en una mena de circuit tancat, que ens autoalimentem pels nostres temes, fins i tot la nostra terminologia és una cosa pròpia que acaba sent una barrera d'entrada, ens movem entre tòpics, entre els llocs comuns políticament correctes fins ara, que eren intocables. En definitiva, voltats dels nostres propis mites, de les nostres pròpies llegendes, que a base de repetir-les ningú no ha gosat fins ara de posar en dubte. Doncs, bé, jo avui tinc l'oportunitat de fer-ho i vull fer-ho. Sé que corro un risc important, i és no només ser antipàtic i desagradable, perquè a vegades dir les veritats és antipàtic i desagradable, sinó també que alguns em vulguin expulsar de la tribu. M'és igual —m'és igual. (*Remor de veus.*) Miri'n, jo pertanyo a una força política —pertanyo a una força

política— la qual sempre, a Catalunya, se l'ha volgut situar fora de joc, com si fos una mena de cos estrany al sistema, com si els seus ciutadans no fossin igual que els altres, els ciutadans que el voten. Deixant de banda fets tan elementals com que partits com el nostre guanyen les eleccions al Parlament Europeu, o que han guanyat eleccions a Espanya —per cert amb la contribució del 23 per cent de catalans l'any 2000—, que guanya en moltes comunitats autònomes, entre elles la Comunitat Valenciana i les Illes Balears, amb qui compartim àmbit lingüístic, més allà de les denominacions, (*remor de veus*) que guanya en molts i molts ajuntaments —molts i molts ajuntaments— i que no fa gaire temps va aconseguir —permetin-me que els ho recordi— el suport de centenars, de milers de ciutadans de Catalunya i també va assolir ser la segona força a les eleccions al Parlament Europeu. Però tot això no ha estat obstacle per a aquest intent permanent de situar-nos extramurs dels sistema.

Vostès saben que m'he proposat que això canviï, ens ho hem proposat dins del meu partit tots, i que canviï en benefici no només nostre sinó de la normalitat democràtica i de la salut del sistema. Però avui no els vull parlar d'això, no toca, no és el moment, no és el lloc adequat. Avui vull parlar de tots nosaltres, dels que protagonitzem des de les diferents posicions en què ens han situat els votants la vida política a Catalunya. I bé, ja ho he dit, però ho torno a repetir, no crec que puguem estar gaire contents de nosaltres mateixos. Parlo en general, perquè tots en som en alguna mesura responsables, uns més que altres, com ja he dit, però hem de ser conscients que mai com ara, en molt de temps, mai com ara en molt de temps, els ciutadans estan decebuts de la política. Estan divorciats del debat polític, estan allunyats emocionalment de les seves institucions d'autogovern, mai com ara. I estan instal·lats en una profunda desconfiança mai com ara, i tots vostès saben que un país que no té confiança en si mateix i en les seves institucions no pot prosperar.

I ara és el moment de la política amb majúscules, de la visió de futur, del rigor, de la seriositat i de la capacitat d'estar tots a l'alçada de les circumstàncies. I en un punt de partida que és també un prec —és també un prec—, no parlem mai més ni d'oasis—ja he vist que el conseller en cap tampoc en vol parlar i jo li ho agraeixo—, ni practiquem mai

més això tan nostre que és el cofoisme. Deixem de mirar-nos permanentment el melic i deixem d'atribuir tots els nostres mals a un hipotètic enemic exterior que ho explica tot. Siguem honestos amb nosaltres mateixos. Nosaltres, jo personalment, defensem la necessitat que el debat polític, per dur que sigui en el fons i en els continguts, no ha de perdre unes mínimes formes de cortesia, d'educada confrontació d'idees, de raonament de les crítiques, però no ens confonguem: sota la moderació formal no hi amaguem la manca de sinceritat o d'honestedat política. I avui, més que mai, els ciutadans ens demanen que parlem clar. I comencem, si els sembla, pels grans temes que protagonitzen, almenys fins fa poc, aquesta legislatura, els que han de definir en bona mesura el marc de la nostra convivència: l'Estatut d'autonomia –i en paral·lel la reforma del sistema de finançament de la Generalitat–, la Llei electoral i la divisió territorial.

Parlo primer dels dos darrers temes. I és la meua voluntat i la del meu Grup Parlamentari buscar l'indispensable consens sobre aquestes qüestions. Consens. No és admissible canviar la Llei electoral els uns contra els altres, i no ho farem encara que l'eventual modificació ens pogués afavorir en termes de representació parlamentària. I crec que entre tots hem de trobar un equilibri entre la proporcionalitat del vot popular i la representació parlamentària, però també entre aquesta i la distribució raonable en termes de presència territorial. Ja sé que és molt difícil, però és possible. I si jo arribés a tenir la responsabilitat de governar el que faria és una proposta concreta des del Govern, que és el que s'ha de fer. I fins ara no ha succeït així. Saben que hi ha aproximacions no ja coincidents, ho saben, sinó fins i tot contradictòries de les diferents formacions polítiques que conformen el Govern. En un moment donat semblava que hi havia un fort impuls sobre això, però d'immediat varen sorgir les discrepàncies, públiques i notòries, i mirin, fins avui, fins avui, i portem ja gairebé quinze mesos de legislatura. I el mateix pot dir-se de la divisió territorial: grans principis, més o menys ambigus, però poca concreció pràctica, poques idees clares, poca fixació de criteris polítics des del Govern, poc coratge polític. Perquè què farem amb les aspiracions de la Vall d'Aran? Sabem com articularem el fet metropolità? Sabem com abordarem un tema que no és menor i és l'eventual capitalitat de les futures vegueries? Sabem com abordarem amb l'Estat la

necessària negociació respecte al futur de les províncies i de les diputacions? Fins ara, més enllà dels procediments solemnes, dels pronunciaments solemnes, perdó, fets sovint des de l'ambigüitat, no hem avançat pràcticament gens. Jo estic en disposició i el meu Grup Parlamentari, per descomptat, també, de parlar a fons de tots aquests temes, i, si tingués la responsabilitat de governar, en prendria la iniciativa. Els demano –els demano– que vostès ho facin.

Però vull parlar a fons dels dos altres temes: la reforma de l'Estatut i la reforma del sistema de finançament. I vaig a dir una cosa que sé que no els agradarà, però que és molt bo que els ciutadans la sàpiguen i que no confonem l'opinió pública, perquè ja n'hi ha prou d'expectatives frustrades per la realitat del que havia de suposar el gran canvi propiciat per un govern catalanista i d'esquerres i que, com veiem, està quedant en res. I li hem de dir al poble de Catalunya la veritat –la veritat– i és que cap de les dues coses va bé. I estem molt lluny del final i ara els ho argumentaré, i hem de ser conscients de la veritat. Prou de dir que tindrem un estatut l'abril, prou; prou, perquè ja hi som a l'abril, ara ve Setmana Santa, prou. O abans de l'estiu, no ho diguem més ja, perquè no el tindrem i tots ho sabem. Tots sabem que això no és possible, i no és possible per molts motius: pel procediment escollit, especialment laboriós i lent, i val a dir que, en principi, no em sembla malament que aquests temes s'analitzin assossegadament amb temps, amb detall i sense presses ni urgències. Fem-ho bé, que és molt important, però també pel mateix plantejament de la reforma. Jo crec que els ciutadans han de saber què es vol fer, que és legítim, eh?, però ho han de saber, que es vol fer un text que va més enllà d'un estatut convencional, que volem fer un text que té quatre vegades més articles que l'actual Estatut, amb articles, a més a més, molt detallats i exhaustius que, a vegades, ocupen una pàgina sencera. Per cert, amb un tècnica jurídica i constitucionalment que jo crec que és discutible, i molts experts comparteixen aquesta opinió. I creguin-me, l'actual Govern espanyol té com a mínim els mateixos dubtes que jo, els mateixos, com a mínim. I que busca una propensió a la bilateralització, entre la Generalitat i l'Estat, incompatible –incompatible– amb la present realitat de l'estat autonòmic. Deixo, a més a més, de banda aspectes més tècnics com és el recurs sovintejat a l'aplicació de l'article

150.2, que és el que permet delegar competències exclusives de l'Estat en circumstàncies excepcionals, o anar avançant en la reforma de l'Estatut o en el plantejament d'un nou Estatut, partint de la base que després l'Estat ja reformarà cinc-cents lleis orgàniques, per adequar les lleis orgàniques de l'Estat al que digui el Parlament de Catalunya respecte a l'Estatut.

Fixin-se que estic parlant, ja sé que això no agrada escoltar-ho, però hem de ser conscients de la veritat i de la realitat, i estic parlant d'aspectes jurídics, encara no he parlat d'aspectes estrictament polítics, això ja vindrà, i n'haurem de parlar i molt—n'hem de parlar i molt. Parlo d'aspectes previs al debat polític sobre els conceptes, i en aquest context convé recordar que s'ha discutit fins ara aproximadament en el si de la Ponència, doncs, un terç del contingut material del nou Estatut... (*remor de veus*) ep!, ja els agradaria... i també —i també— i a mi també, des d'un punt de vista... (*rialles*) també, però, mirin, (*remor de veus*) no, anem una mica més enllà, perquè des del punt de vista del que és el moll de l'os d'un estatut, que no són moltes de les coses que hem dit no, no, ja anirem a això, que no són moltes de les coses que s'han discutit des del punt de vista del moll de l'os, que són les competències, com se'n finança l'exercici, quin és el paper dels diferents òrgans de l'autogovern, quines són les definicions bàsiques que s'han d'incloure al capítol primer, quin preàmbul hem de tenir... Tot això, que és el moll de l'os, pràcticament no hi hem entrat—no hi hem entrat. Jo ja sé que a les persones que estan a la Ponència —i nosaltres també en tenim—, doncs, els agradaria que jo no fes una valoració tan negativa de com van les coses, però jo vull ser honest amb mi mateix, i crec que hem de transmetre l'autèntica realitat —l'autèntica realitat— al poble de Catalunya.

Miri, anem a veure, estem d'acord o no que encara no hem entrat en una veritable negociació per arribar a un eventual consens? Tots sabem que estem en primera lectura, tots sabem quina és la feina que està fent la Ponència, que és recepcionar els documents; cada força política diu el que té per convenient; uns hi estan d'acord, els altres no, els altres expressen reserves, els altres diuen: «Escoltin, ja ens ho pensarem», alguns fins i tot presenten alguna esmena per després poder sortir a la roda de premsa i

guanyar-se un titular... Però estem aquí –estem aquí–, i, per tant, no estem encara en una veritable negociació.

Fins i tot no sabem –fins i tot no sabem– si l'Estatut ha d'incloure un capítol de drets i deures o no; encara no ho sabem. I fins i tot no sabem si l'Estatut ha d'introduir o no un capítol de principis rectors de les polítiques públiques. (*Algú diu: «Està fet.» Veus de fons.*)

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El Sr. Piqué i Camps

Vostès saben molt bé que hi ha seriosos dubtes en el si de la Ponència, i no només de la meva força política, que l'Estatut hagi d'incloure un capítol de drets i deures; vostès ho saben. I els ciutadans és bo que també ho sàpiguen. Deixem-nos d'enganyar, per favor, que després, al final, les coses s'hauran d'aprovar, i només es poden aprovar si tenen racionalitat –si tenen racionalitat. I això és el que hi ha. Ja sé que no els agrada. Això és el que hi ha.

I no em surtin –que sé que m'hi sortiran– dient que això que estic dient demostra el meu escàs entusiasme per la reforma. (*Veus de fons i rialles.*) Ja, ja ho sabia que m'ho dirien, això, sí. Però mirin, no és veritat. Saben què és el que no m'entusiasma? El que no m'entusiasma és el mètode que s'està seguint, ni els eventuais resultats d'aquest mètode, en termes d'allò que ens ha de convenir, que és en termes de poder disposar d'un text assumible, en termes generals, a les Corts Generals, que en darrera instància són els que han d'aprovar el nou Estatut.

I no crec que la nostra feina sigui portar aquestes coses a carrerons sense sortida, a bloquejos institucionals, a posar en risc el pacte constitucional del 78 i l'estabilitat de les nostres institucions. I, en aquest punt, mai ens hi trobaran; si el que es vol és això, mai ens hi trobaran, a nosaltres, mai trobaran la força política que represento. Però també tinc dubtes fonamentats que tampoc hi trobarem, afortunadament, altres formacions polítiques presents en aquesta cambra.

Mirin, jo no tinc cap problema intel·lectual ni polític a l'hora de debatre reformes institucionals, que d'altra banda estan previstes a través dels mecanismes regulats en els mateixos textos: la Constitució en preveu la reforma, i els estatuts també; cap problema. Però sense segones intencions. Dit d'una altra manera, si treballem per adaptar les nostres institucions a les noves realitats i tenir millors instruments per donar resposta als problemes dels ciutadans, d'acord; pensant en els interessos dels ciutadans. Ara, si el que volem és buscar, a través de la reforma o del nou Estatut, una ruptura del marc de convivència definit en la Constitució del 78, aleshores no –aleshores no. I una vegada més és el mateix: com fem política? Pensant en els interessos generals dels ciutadans? I aquí jo diria, per descomptat, aleshores sí. O fem política amb l'únic objectiu de redistribuir el poder polític en benefici propi? I aleshores haurem de dir que no.

I ho concreto una mica més –ho concreto una mica més. L'Estatut vigent té una mica més de vint-i-cinc anys, i en aquest temps han passat moltes i moltes coses que fa vint-i-cinc anys eren impossibles de preveure. Avui som un país amb una forta immigració; avui tenim noves tecnologies que eren inimaginables fa vint-i-cinc anys; tenim un panorama audiovisual que res té a veure amb una televisió pública i monopòlica, en blanc i negre, com teníem fa vint-i-cinc anys; tenim la construcció europea, que afecta d'una manera clara la distribució de competències definida a la mateixa Constitució i als estatuts; tenim una integració inimaginable dels mercats financers i de capitals; un canvi brutal del panorama del sistema bancari i del sistema financer; tenim la globalització. Mot bé. Adaptem-nos-hi, a tot això. No hi tinc cap problema; al contrari, tinc moltes ganes que es reformi l'Estatut per fer front a tots aquests fenòmens en benefici dels ciutadans.

També és cert –i ara vaig a un tema que sé que és molt delicat– que hi ha una preocupació a l'hora de garantir l'exercici de les competències que permeti desenvolupar això que se'n diu «polítiques pròpies», en funció de les opcions polítiques amb presència, com és natural, no? És aquesta terminologia que ja tothom fa servir de: «com blindem les competències?» Bé, jo estic d'acord a pensar-hi, en això, perquè és veritat que molt sovint hi ha hagut una vis expansiva de la legislació bàsica de l'Estat, de

tots els governs, que pot haver envaït excessivament l'exercici d'allò que l'Estatut defineix com a competències exclusives.

Però ens hem d'assegurar que ho fem bé, i que ho fem perfectament encaixats en el marc constitucional i amb ple respecte per l'Estat de dret i els principis de jerarquia normativa. Jo crec en una reforma possible, raonada, ambiciosa i realista alhora de l'Estatut. Però, com és natural –i crec que vostès em donaran la raó i també s'ho aplicaran a vostès mateixos–, no crec en qualsevol reforma. Fem-ho bé –fem-ho bé–, que ens hi juguem molt, i fem-ho amb rigor polític i amb rigor jurídic –i amb rigor jurídic. Ja se'ns ha acabat el temps de les paraules sobre tot això, ja no hi ha l'excusa d'allò que, entre cometes, sempre ha estat la gran referència, que és Madrid, concepte polític i jurídic, per cert, força indeterminat. És la nostra responsabilitat, la nostra, la dels catalans, dels que estem en aquesta cambra. I la reforma de l'Estatut, a més a més, tots sabem que no és la solució dels nostres mals. Tots ho sabem; no és l'única solució a tots els nostres mals, com de vegades sembla.

Perquè, és clar, aquestes són reflexions que valen també per al tema del finançament –i ara entro en el tema del finançament. Aquests darrers temps, s'ha convertit en un tòpic –un més, no?– de la política catalana que més important que l'Estatut és la millora del finançament. Ho diu tothom –tothom–, fins i tot els partits més sobiranistes i independentistes d'aquesta cambra. Molt bé, jo també hi estic d'acord, també hi estic d'acord, en això. Però precisament per això també ho hem de fer bé i, novament, sense confondre els ciutadans aixecant falses expectatives i propiciant un debat sobre bases que no són reals, ni metodològicament correctes, ni intel·lectualment adequades.

Vostès saben que el meu partit –jo personalment– ha fet sobre aquesta qüestió, recentment, algunes aportacions. En farem més, i estem disposats a discutir-ho –a discutir-ho–; per tant, no hi insistiré massa. Però la que havia de ser una de les grans prioritats de la legislatura, que era el nou sistema de finançament –siguin honestos, si us plau–, està a les beceroles –està a les beceroles.

Perquè és molt fàcil posar-se d'acord a l'hora de dir: «És que necessitem més recursos.» És clar, això, en temps real, no cal ni esperar la resposta; naturalment. Però

els problemes vénen quan s'ha de concretar, i el temps va passant. Si després d'aquesta tarda, al llarg del debat, torna a sortir aquest tema, com és natural, doncs, hi farem les nostres aportacions concretes. Jo ara vull seguir insistint en el concepte global que hi ha al darrere de la Moció de censura que avui es presenta.

Bé, una de les coses que va lligada, de tota manera –i en vull parlar un momentet–, al tema del finançament és també el finançament de la sanitat, del nostre sistema de salut, que és un tema bàsic per als ciutadans i que els té profundament preocupats, i que tots sabem que no funciona bé, però que també tots sabem que no és només un problema de manca de recursos; tots ho sabem.

Hem vist les conclusions de la Comissió d'Experts que es va posar en marxa ja fa molts mesos i que finalment ens ha donat uns resultats, per mi, decebedors, però bé, en qualsevol cas, és una base de treball. I una de les conclusions òbvies, encara que sigui implícita, del treball és: escolti'm, potser sí que necessitem més recursos –jo dic: no «potser sí», necessitem més recursos per a la sanitat–; ara, també hem d'abordar altres coses que estan en el rerefons dels problemes de la sanitat. No busquem novament l'única responsabilitat en un Madrid que no ens dóna els calés que necessitem, perquè no és veritat. Nosaltres ens hem d'organitzar nosaltres mateixos d'una manera molt més racional que fins ara –molt més racional que fins ara.

Però fem-ho –fem-ho. Perquè vostès ja porten quinze mesos, escolti'm... I resulta que tenim els grans centres hospitalaris, que són autèntics forats negres –autèntics forats negres–, que els hauríem d'auditar un per un. I tots sabem que aniria molt bé tenir una agència d'informació que permetés orientar els pacients en termes que disminueixin els costos del sistema. I tots sabem que seria molt bo –i saben per què ho dic, a més a més– centralitzar les compres, seria molt bo. I saben molt bé per què ho dic, però no ho han fet. Molt bé –molt bé–, no ho han fet.

Per tant, aquest és un tema que em permet tornar al fil conductor de la meva intervenció: la política –i la política democràtica, per descomptat– ha d'estar al servei dels ciutadans, no al servei del poder dels polítics. Els interessos de la gent, els interessos generals sempre han d'estar per sobre dels interessos particulars o de partit.

I ara els podria fer un repàs exhaustiu, programàtic, de quina seria la meva opció de govern. Els ho podria fer, entre altres coses perquè fa un any i escaig hi va haver unes eleccions i tots ens hi vam presentar amb un programa. I, escoltin, les coses no canvien tant perquè jo no segueixi defensant allò que defensava com a opció de govern fa uns mesos. Per tant, no m'hi entretindré gaire, en això –no m'hi entretindré gaire–, entre altres coses perquè tots sabem què estem discutint avui, tots ho sabem, tots sabem què estem discutint avui, i és el desprestigi de les institucions i la desconfiança dels ciutadans que vostès han provocat. Això és el que estem discutint.

Bé, jo podria parlar, per exemple, i preguntar-me què hem fet més enllà de..., després de molts i molts mesos que hagin caigut molts temes entremig, què hem fet per crear l'ocupació estable; sé que han signat el Pacte per la competitivitat, però resulta que les dades són incontrovertibles: la creació d'ocupació estable a Catalunya està molt per sota de la mitjana espanyola en aquests darrers anys, aquest darrer any. I podria parlar de si han fet alguna cosa o no amb els autònoms, perquè nosaltres tenim una política d'autònoms. I com reduir la brutal sinistralitat laboral que hi ha a Catalunya. Van passant els mesos i van passant els mesos, i els problemes no s'arreglen –i els problemes no s'arreglen. I podríem parlar de la política industrial, i de la reacció davant del fenomen de la deslocalització, i de la formació professional, i de l'educació, no?

Mirin, l'educació. No cal que jo ara els digui que és molt important, no?, això és una obvietat, però l'educació a Catalunya té un greu dèficit –i em remeto a informes independents molt clars–, té un greu dèficit de qualitat, gravíssim. I em diran vostès: «Ja ens l'hem trobat.» D'acord. Però ja porten quinze mesos, i m'agradaria que m'expliquessin si hi ha alguna mesura per millorar la qualitat de l'ensenyament i si és bo o no generar una preocupació general a la societat respecte a si es limitarà o no el dret dels pares a poder escollir l'escola dels seus fills, per exemple. (*Remor de veus.*)

Bé, no seguiré amb aquests temes, perquè aleshores hauríem d'entrar en el debat sectorial, i l'hauríem de detallar. En tindrem temps aquesta tarda, segurament. Ara, sí que vull esmentar una cosa que per nosaltres és un aspecte programàtic que, com saben, doncs, és molt clar, i és fer una autèntica política tributària, impositiva, que aprofiti la

capacitat normativa que tenim en determinats impostos, que aprofiti la plena capacitat normativa que tenim en impostos que ja són propis o que són cedits, i fem-ho en benefici de les nostres empreses, de la nostra competitivitat i dels ciutadans. I fem també una política pressupostària adequada. Ja vam tenir aquí el debat de pressupostos; per tant, no repetiré els arguments. Però nosaltres sempre hem pensat que és molt bo que Catalunya disposi de la seva pròpia llei d'estabilitat pressupostària, per no estirar mai més el braç que la màniga, i saber i transmetre als ciutadans que gestionem els nostres recursos d'una manera adequada.

Per cert, què ha passat amb l'Institut Català de Finances? En tenim plantejaments de reforma, o no? Perquè nosaltres sí. I vostès també els tenien, en els seus programes i en l'Acord del Tinell. M'agradaria saber, això, com evoluciona.

Bé, de tota manera, abans de seguir amb termes conceptuals, vull fer un esment d'una cosa concreta que em sembla, evidentment, molt important, i són les infraestructures. El país necessita moltes infraestructures: les que són responsabilitat de la Generalitat i les que són responsabilitat de l'Estat. I fins ara les que són responsabilitat de l'Estat han estat un exemple brutal de les contradiccions i de la manca de cohesió interna del seu Govern –brutal. Aquella Catalunya que havia d'estar lliure de peatges i que avui apuja els seus peatges per sobre de l'índex de preus de consum... És que és molt fàcil fer demagògia barata, molt. Però, quan es té responsabilitat de governar, què passa? Ah!, doncs, miri, que hem d'apujar els peatges, és clar. Ai las! Escolti'm, i... parlem de Bracons? Parlem del quart cinturó, que és una de les coses més imprescindibles que té aquest país? Sempre que defensem les infraestructures en xarxa no ens adonem que el quart cinturó és absolutament imprescindible i que l'hauríem de tenir fet ja? Parlem de l'Eix Transversal? De la línia de Bescanó? Aquesta és una altra cosa ben divertida, no? I, escolti'm, tren d'alta velocitat, sí, sí, però ens oposem a fer les instal·lacions elèctriques necessàries perquè funcioni, el tren. Bona política i bona manera de pensar en els ciutadans.

I, escolti'm, què passa amb les interconnexions amb França, de tot tipus, elèctriques, gasístiques? Què passa? Vol que els digui què passa? Que vostès, amb les seves

contradiccions, han derivat cap al Govern espanyol la paràlisi de les interconnexions, que, per primera vegada a la història, i no havia passat mai, ara no són responsabilitat de l'Estat francès. Fem les coses bé, que el país ho necessita—que el país ho necessita.

Bé, i m'agradaria parlar un momentet de les inversions de l'Estat, perquè, és clar, això sempre s'ha lligat molt al dèficit fiscal famós, no?, no el del senyor Huguet, sinó el dèficit fiscal general. I, és clar, aquí hi ha una cosa... (*Remor de veus.*) No, el del senyor Huguet és perquè, vull dir, cada vegada que el senyor Huguet parla del dèficit fiscal és un punt més, i, al final, serà superior al producte brut del país. (*Remor de veus.*) Ara —ara—, jo els dic aquí, en seu parlamentària, amb tota solemnitat, i quan vaig presentar les propostes de finançament també ho vaig fer, que hi ha un dèficit crònic històric—crònic històric— de les inversions reals de l'Estat a Catalunya, que si en algun moment això es corregia és precisament en els darrers anys de Govern del Partit Popular. (*Forta remor de veus.*) No ho dic jo, no, no, ja sé que vostès... Escolti'm, senyor president de la Generalitat..., que va dir públicament, i tots vostès se'n deuen recordar, només cal tirar d'hemeroteca: «Aquest any és una oportunitat perduda», quan es va presentar el Projecte de pressupostos generals de l'Estat de l'any 2005. Ho va dir el senyor president de la Generalitat, no els ho dic jo, ell —ell.

Ara, deixi'm que els digui una cosa, també: no n'hi ha prou queixant-se del dèficit fiscal—no n'hi ha prou. El que hem de plantejar, perquè se'ns entengui correctament i se'ns interpreti correctament i puguem ser eficaços a favor dels ciutadans, és quines infraestructures volem que l'Estat ens faci. I els ho hem de dir. Per exemple, els hem de dir quin ha de ser el futur, des del nostre punt de vista, dels ports d'interès general, de les grans línies de comunicació extracomunitàries, dels grans eixos de comunicació en el si de la comunitat europea, i, per tant, transfronterers; els hem de parlar dels aeroports i del nostre sistema aeroportuari, que depèn de l'Administració general de l'Estat; els hem de parlar de quin aeroport del Prat volem per a la dècada que ve, perquè aquestes coses s'han de planificar amb temps i perspectiva suficient, no el d'ara, no, ara ja està fet, ja hi ha una tercera pista, que, per cert, és un martiri des que aterres fins que arribes a la terminal, però, escolti'm, ja la tenim —ja la tenim—, ara —ara—, i també es comença a

posar en marxa la terminal nova. Tot això són projectes aprovats en el Govern del Partit Popular, convé recordar-ho també, no?, perquè, de moment –perquè, de moment–, el seu Govern afí i amic, de moment, encara no ha aprovat cap obra d'infraestructura mínimament raonable i mínimament necessària per a Catalunya. Tot el que hi ha ja estava en marxa, i vostès ho saben.

Però pensem més enllà i siguem més ambiciosos –siguem més ambiciosos–, pensem en quin aeroport volem el 2015 i comencem a parlar-ne des d'avui i a proposar-ho des d'avui. I fem propostes també respecte a com s'han de gestionar aquestes grans infraestructures. I jo els anticipo una posició pròpia de la meua força política: estic disposat a participar en un consens de canvi en el model de gestió aeroportuària dels aeroports d'interès general, estic disposat a fer-ho. Doncs aprofitin-ho –aprofitin-ho–, perquè els pot anar bé que jo hi estigui, en aquest consens.

Bé, queden molts temes, no? No hem parlat ni del turisme, ni de l'esport, ni dels joves, ni de la gent gran. Podríem estar dies i dies parlant de totes aquestes qüestions, no?, però que valgui el que he dit per constatar que des de l'oposició i des de la nostra força política en concret tenim idees, tenim programa, idees i programa clars respecte al que realment necessita el país des del nostre punt de vista, i ho expressem en la nostra política diària. Però, sobretot, i ara torno al començament, el que volia era transmetre'ls el que els he anat dient al llarg de la meua intervenció: hi ha una altra manera de fer política, posant les persones i les seves necessitats en el centre de l'acció pública i eliminant una cosa que, a mi, sempre m'ha preocupat molt i que he constatat d'una manera molt clara quan he aterrat, per entendre'ns, a la política catalana, i és que a Catalunya tenim –i és contradictori que ho digui un polític, això, no?– un excés de política –tenim un excés de política–, i crec que aquest excés de política està a la base d'aquest ofec difuminat, però constant, al qual s'ha sotmès l'economia i la societat catalanes. O és que no estan vostès d'acord que la societat catalana ha perdut dinamisme i la seva economia, competitivitat, i que aquell esperit emprenedor que ens caracteritzava avui ha quedat substituït, moltes vegades, per aquella expressió dels joves que quan se'ls

pregunta què volen ser et contesten que volen ser funcionaris? Un excés de política –un excés de política.

I nosaltres el que necessitem és precisament el contrari, que revifi el tradicional dinamisme, aquella capacitat emprenedora de la societat catalana, construïda, històricament, a partir de les pròpies energies, de les pròpies iniciatives, de les pròpies capacitats, i no a l'ombra del poder i amb la seva manta pretesament protectora, però que tots sabem que sovint el que amaga és la voluntat de controlar la mateixa societat. I aquestes m'agradaria que fossin les conclusions del debat d'avui, aquest tipus de coses.

Però no voldria que pensessin que m'he oblidat del detonant del debat d'avui, de la gota, i no malaia precisament, que ha fet vessar el vas de la paciència dels ciutadans i de la seva desconfiança cap a les seves institucions. Els vull parlar d'això que ja tothom coneix com l'escandalosa «polèmica del 3 per cent». El senyor Vendrell ens recordava les vicissituds del debat que hi va haver aquí, no? Per tant, jo no hi insistiré, no?, però vull anar al fons d'aquesta qüestió i m'hi aturaré una mica –m'hi aturaré una mica. I anem a pams. Primer, els voldria fer unes afirmacions que, n'estic segur –n'estic segur–, tots podem compartir.

Primera. Tots estem obligats a crear no només un clima propici –no només un clima propici–, sinó les condicions objectives per garantir de veritat –de veritat– la transparència en la gestió jurídica dels recursos públics, per garantir-ne el rigor en la seva administració, per garantir la claredat en els comptes i que es puguin denunciar, perseguir i evitar els comportaments contraris a aquests principis. Em sembla que la meva afirmació és incontestable i que tots la podem compartir.

Segona. Tots estem d'acord, crec, que tot això ha de ser completament independent de qualsevol altra consideració política i que qualsevol intent de tancar determinades coses, en nom de no se sap ben bé quins principis objectius, no és admissible. Crec que també podem estar d'acord en això. (*Veus de fons.*) També, molt bé.

Tercera. Tots sabem que darrere d'alguns fenòmens de corrupció política sovint el que es planteja és la problemàtica d'un finançament no transparent dels partits polítics, tots

ho sabem. D'això, no se n'acostuma a parlar gaire en seu parlamentària, entre nosaltres no s'acostuma a parlar-ne gaire. Doncs jo avui tinc ganes de parlar d'aquest tema i de fer propostes. Bé, i en alguns casos..., a més, alguns casos ja els sabem, no?, perquè en alguns casos s'han produït sentències judicials i condemnes en ferm. Crec que per parlar d'això també tots ens podem posar d'acord respecte a la seva importància.

Però ara també voldria fer-los altres afirmacions que, en sóc conscient, ja no necessàriament han de ser tan compartides, no?, però que, a mi, personalment, em semblen incontestables.

La primera. Fa molt de temps –fa molt de temps– que existeix un rumor generalitzat, allò que en el debat de l'altre dia jo mateix i el senyor conseller en dèiem un «clamor», segons el qual els processos d'adjudicació i execució de l'obra pública a Catalunya estan lligats a una xarxa de cobrament de comissions il·legals, teòricament lligades al finançament dels partits que han tingut el poder, però que, pel seu caràcter necessàriament amagat, necessàriament opac, no pot demostrar-se'n, en principi, ni l'existència ni tampoc la destinació final; almenys en termes generals i fins ara. Ara veiem que, efectivament, ja comença a haver-hi gent que s'atreveix a testimoniar que ha sigut objecte d'una determinada extorsió i que en funció d'això moltes vegades ha estat desplaçada d'aquests processos d'adjudicació i d'execució de l'obra pública. Ja veurem com evoluciona, això, però en qualsevol cas, aquesta afirmació jo crec que podríem arribar a compartir-la tots també, no?

Segona. Aquesta afirmació que acabo de fer, i no siguem hipòcrites –no siguem hipòcrites–, no ens enganyem nosaltres mateixos, està a la base de l'afirmació, al seu torn, del president de la Generalitat en el debat monogràfic sobre el cas Carmel, quan va fer referència a l'avui ja celebèrrim 3 per cent; tots ho sabem. Tothom ho va interpretar així. O no? Començant per la persona que li va respondre sobre la marxa, en temps real, en aquell moment. Tothom ho va interpretar en aquest sentit. Per tant, no practiquem el cinisme polític –no practiquem el cinisme polític– fins a extrems que acaben resultant ofensius per a la intel·ligència dels ciutadans. Els demano que no facin de ministre Montilla, que aquí ens coneixem tots i que ja som grandets –i que ja som grandets.

Bé, i a partir d'això, ara què—ara què? Doncs bé, jo crec que tots tenim responsabilitats per assumir, començant pel president de la Generalitat. Senyor Maragall, li prego que digui avui —avui—, en seu parlamentària, què volia dir quan va dir el que va dir en seu parlamentària fa uns dies. Li prego que ho digui. Els ciutadans esperen que vostè s'expliqui, ho esperen, i si vostè no ho explica, la decepció i la desconfiança dels ciutadans ja serà irrecuperable. Faci-ho, i faci-ho com abans millor, pel bé de vostè, pel bé del país i pel bé del seu Govern; faci-ho, perquè, si no, les coses es poden complicar molt, perquè si ho va dir perquè va voler fer una gracieta, doncs, vostè seria, que espero que no ho sigui, un perfecte irresponsable, i si no és veritat vostè va mentir, i això és molt greu fer-ho en seu parlamentària, i si és veritat però no ho pot demostrar, doncs, és d'una frivolitat còsmica —còsmica—, i si és veritat i ho pot demostrar però no vol—però no vol—, perquè es va retractar també en temps real, no?, si és veritat però no vol, aleshores, doncs, vostè encobreix un delictes, i, a més a més, comet una indignitat impròpia del càrrec que ocupa.

Avui té una oportunitat única per explicar-se, única, probablement l'única—probablement l'única—, i per demostrar que el meu plantejament, el que els faig, és erroni. I cregui'm que, per molts motius, com a ciutadà de Catalunya i pel respecte que sempre li he professat, voldria que em demostrés que estic equivocat i que hi ha una altra alternativa a les diferents alternatives que he posat sobre la taula.

Li prego de tot cor que estigui a l'alçada de les circumstàncies, d'unes circumstàncies històriques, i crec que no exagero, que són les que avui ens apleguen aquí, i que ens elimini, per tant, qualsevol sospita que hi pugui haver sobre tot això, si és que és possible. I la dignitat del president de la Generalitat, des del punt de vista institucional, en aquesta qüestió i en aquest punt, està en joc, i vostè ho sap—vostè ho sap—, i l'emplaço, per tant, que faci, avui, el que tots esperen que faci, que faci el que ha de fer—que faci el que ha de fer.

Segon. Ara voldria parlar del conjunt del Govern de la Generalitat. Què ha passat amb aquests compromisos que abans recordàvem de regeneració democràtica, recollits en el pacte del Tinell? Els demano, senyors del Govern de la Generalitat, que impulsin—i si

jo arribo a tenir la responsabilitat de governar, evidentment, els asseguro que ho faria— mesures de caire legislatiu i administratiu en aquest sentit.

I els en posaré uns quants exemples per si els poden servir de guia i d'ajut. Per exemple, modifiquin la Llei de la Sindicatura de Comptes i adscriuïn l'oficina antifrau allà. Nosaltres vam estar d'acord a crear-la, l'oficina, la vam votar a les resolucions de fa uns dies, però fem-ho bé i fem-ho traient tota sospita que al final és un instrument des del poder executiu i des del mateix Govern que, per tant, és susceptible de ser utilitzat amb finalitats estrictament polítiques o de partit; també modifiquin la Llei del Consell Consultiu i emplenin i reforcin el seu paper; modifiquin la Llei d'organització del procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat per garantir la transparència i l'eficàcia en la gestió pública; impulsin una autèntica Llei del Govern—una autèntica Llei del Govern, i la Llei del conseller primer, que discutim, en què, en principi, podem raonablement arribar a acords, integrin-la dins d'una autèntica Llei del Govern, que el que ha de fer és separar, amb tota nitidesa, el que és el nivell de direcció política del que ha de ser la gestió administrativa. I deixem les coses clares—deixem les coses clares.

Elaborin un estatut específic aplicable a l'estructura administrativa de la Generalitat, que pugui simplificar les tipologies de l'empresa pública i de totes aquelles entitats i organismes autònoms que depenen de la Generalitat i que estan en l'àmbit del sector públic. Si algú no m'està seguint—es pugsut ts esficssegui quesc s, però al unscitudauns

que, d'acord amb precedents que ja existeixen, com els que es van produir amb l'entrada en vigor del Codi penal del 96, permeti eximir temporalment i de forma acotada que els afectats passius per delictes relacionats amb malversació de fons públics o de prevaricació, que els permeti eximir temporalment de tota possible imputació penal si declaren davant la justícia i permeten esbrinar la realitat.

Estic proposant una cosa que va més enllà de la possible actuació de la Fiscalia. Ja he vist que la Fiscalia ja ha avançat hipòtesis en aquest terreny, però estic parlant, no només d'aquesta figura que se'n diu dels testimonis protegits, que se'ls ofereix d'alguna manera immunitat des de l'actuació de la Fiscalia a canvi que ajudin a perseguir realment un delicte. Però això es fa cas per cas. No, estic proposant una altra cosa. I és que la ciutadania vegi, no només l'actuació pretesament justiciera de la Fiscalia, sinó un compromís de totes les forces polítiques perquè sapiguem d'una vegada la veritat – perquè sapiguem d'una vegada la veritat.

Estic parlant, per tant, d'una iniciativa política i legislativa que doni seguretat jurídica a tots aquells que, essent potencials víctimes –potencials o reals víctimes– d'una extorsió, no la poden confessar, o no volen confessar-la, perquè no volen ser també incriminats en un delicte. Dit d'una altra manera, tanquem l'*omertà*, aquell silenci que permet que les trames mafioses segueixin existint.

I, tant de bo que no passi res! –tant de bo que no passi res!–, però, així ens quedariem molt tranquils, tots plegats; ens quedariem molt tranquils, i no tinguem por a fer-ho. I crec que tots els grups d'aquesta cambra, tots haurien d'estar molt interessats que tot això s'esbrinés i que per fi sabéssim de veritat què és el que ha succeït i què és el que hi ha darrere de determinats clamors. En qualsevol cas, ja els anticipo que des del nostre Grup Parlamentari hi haurà una iniciativa en aquest sentit, en aquesta cambra.

Vaig acabant, senyor president. Tot el que ha passat no és una anècdota –no és una anècdota– ni per descomptat un suflé. Ni crec que el problema sigui que hi ha un excés de soroll, com s'ha dit, i que el que hem de fer és posar vaselina o *que las aguas volverán a su cauce*. El que ha passat i el que ens està passant no és una anècdota, i

crec que el tema del qual n'he estat parlant ara fa un moment, el que reflecteix de veritat és que no estem parlant d'una anècdota. El problema real és que hi ha un gran dèficit, un gran dèficit de confiança entre els ciutadans, i una gran decepció, acompanyada sovint d'irritació, totalment explicable, com és el cas dels veïns del Carmel.

I també tenim una necessitat d'aclarir les coses. Jo ja els he parlat d'això del 3 per cent i, en definitiva, de la paraula clau, en aquest context, que és això que s'anomena la corrupció política. La corrupció és un dels pitjors càncers que pot patir una democràcia perquè va destruint les cèl·lules vives de la societat, va eliminant les seves defenses i, si no s'ataca a temps, pot esdevenir un mal irreversible.

Feia anys que la corrupció havia desaparegut de les preocupacions reals dels ciutadans. Deixi'm que els ho digui: des de l'any 1996. Però ara... *(veus de fons)* –sí, mirin les enquestes del CIS, escoltin, jo no parlo per parlar, mirin les enquestes del CIS–, des del 96. Ara resulta que ara torna aquest tema. Escolti'm, deu ser casualitat. El que sí que els dic és que els responsables..., evidentment, nosaltres no ho som.

Jo he fet un seguit de propostes de cara al futur, i també els he fet un seguit de propostes per facilitar que pugui esbrinar-se el passat, però he traslladat –i vull reiterar-ho– la necessitat de fer-ho bé, amb rigor, amb honestedat intel·lectual i política. I ara tenim dues vies obertes: La via judicial, l'actuació de la Fiscalia, la que es pot derivar de querelles presentades i admeses a tràmit per veïns afectats del Carmel –bé, el que hem de fer és facilitar-los la feina entre tots plegats, per exemple, amb propostes com les que he fet fa un instant. Però també hi ha una altra via política, parlamentària, que hem decidit obrir, que és la via de la Comissió d'Investigació que vàrem aprovar fa uns dies, per unanimitat, en aquest Parlament, i que és obvi que s'ha de centrar en el Carmel, en tots els seus vessants, però ha d'anar més enllà.

I, en aquest sentit –i d'alguna manera això ja està recollit en els objectius de la Comissió, que estic segur que serà molt ben presidida pel senyor Boada–, en aquest sentit vull fer una altra proposta, que li trasllado a més a ell personalment, per si la vol tenir en consideració. Fem tot allò –fem tot allò– que sigui necessari per concentrar els treballs de la Comissió en el Carmel i en la resposta adequada als afectats. I dediquem-hi els

dos mesos previstos, a això. Però no ens tanquem des d'ara a ampliar els treballs de la Comissió, després de les conclusions que interessin els veïns, i no ens tanquem, per tant, que la Comissió esbrini la veritat o no del clamor del 3 per cent. I m'agradaria saber si ses senyories hi estarien d'acord o no, i crec que també els agradaria molt als ciutadans saber si hi estan d'acord o no els que estiguin seguint aquest debat.

I uns últims apunts. Jo vull –i per això he presentat aquesta Moció de censura i, per tant, la meva candidatura a la presidència de la Generalitat, com pertoca reglamentàriament–, jo vull un país diferent i millor. Un país que deixi d'estar repartit –ja sé que a alguns no els agradarà això que diré ara–, un país que deixi d'estar repartit entre el PSC i Convergència i Unió. I no em refereixo només a l'obra pública. I no em refereixo només al poder polític en sentit estricte, sinó també a qüestions tan bàsiques i tan importants per als ciutadans com la sanitat o l'ensenyament. I aquí també hi ha un clamor de repartiment, de *lottizzazione*, en termes italians, sobre aquestes qüestions.

Vull un país que pensi en el Carmel, com és natural, i en el Raval, i no en Fresno o Macau –i no en Fresno o Macau. Vull un país que no polititzi constantment l'esport i l'instrumentalitzi a la recerca d'objectius polítics. Vull un país que tingui un govern que pensi en l'esport de base i en les necessitats del nostre jovent i de la població en general. Vull un país..., i això també ho vull dir amb tota seriositat, m'agradaria que fóssim un país que s'indigni quan algú, des del poder, vol controlar la llibertat d'informació. Vull un país que no accepti ni adoctrinaments ni imposicions des del poder a l'hora... (*veus de fons*), sí, de permetre la llibertat d'informació. I tots vostès saben perfectament de què estic parlant. (*Remor de veus.*) Sí, volen que en parlem una mica més d'això? (*Remor de veus.*) Mirin, ara en parlarem.

Escoltin, jo no he vist mai enlloc –i tinc com saben vostès una mínima experiència internacional–, no he vist mai enlloc un document com el que va expedir la Secretaria de Comunicació del Govern de la Generalitat arran dels successos del Carmel. No ho he vist mai enlloc; enlloc. I d'això és del que estic parlant –d'això és del que estic parlant.

També vull un país, permetin-me, que també s'indigni, i profundament, quan es mostra una brutal insensibilitat insolidària i egoista, plantejant que aquest debat es produís demà, que no pot ser altra cosa que un dia de dol, de silenci i de solidaritat. I –ho diuen els mitjans de comunicació, espero que no sigui cert– els van haver de trucar a vostès des de Madrid perquè retreïssin una posició absolutament indigna, absolutament indigna.

Vull un país, en definitiva, que confii en les seves pròpies energies, en les seves pròpies possibilitats, que sàpiga aprofitar les seves oportunitats. Un país alegre, un país confiat, obert, solidari, competitiu, que assegurï les necessitats de tothom, dels més necessitats i dels més marginats. Un país, per tant, econòmicament fort i socialment coherent, cohesionat. Un país que miri el futur i no obsessivament mirant el passat. Que no visqui amb complexos de persecució, alimentats des dels polítics i des del poder –complexos, per altra banda, absurds. I que plantegi, sense complexos, això sí, les seves pròpies necessitats i les seves pròpies possibilitats. Un país del qual ens puguem sentir orgullosos i plenament orgullosos. Un país –parafraçant Cambó–lliure, una Catalunya lliure dins d'una Espanya gran.

I vostè, senyor Maragall, és un obstacle per a tot això. I el seu Govern, una rèmora –una rèmora.

I per això presentem aquesta Moció de censura, conscients del que representa i del que pot assolir. Però més enllà de les disciplines de partit, més enllà de les conjuntures polítiques, de les majories polítiques conjunturals, jo he volgut transmetre a aquesta cambra, representant genuïna del poble de Catalunya, i, per tant, a tots els ciutadans del país, una visió clara del que crec que ha de ser el nostre futur col·lectiu.

I passi el que passi demà amb les votacions, com és natural, doncs, els puc garantir que seguiré personalment i des de la meva opció política treballant perquè Catalunya torni a ser allò que avui, gràcies en gran mesura a vostès, hem perdut: una Catalunya admirada, capdavantera a Espanya i referent moral i polític arreu.

Aquest és el meu somni i l'he volgut compartir amb tots vostès i amb tots els ciutadans.

El camí és llarg, l'horitzó està ben definit.

Moltes gràcies, senyor president, moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

La sessió es reprendrà aquesta tarda a les quatre.

Se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a un quart d'una del migdia i dos minuts.